

Рой Хешн

**Забуті аспекти
сексуального
гріха**

Допомога

у глибокому розкаянні

Рой Хешн

**ЗАБУТІ АСПЕКТИ
СЕКСУАЛЬНОГО ГРІХА**

Допомога у глибокому розкаянні

Originally published in English as
Forgotten Factors ...an Aid to Deeper Repentance by Roy Hession
©1976 Christian Literature Crusade, London

Цитати з Біблії наведено в перекладі І. Огієнка.

Переклад з англійської Маргарити Тучкової
Редактори: Світлана Підвисока, Петро Нікітін

Авторське право захищено. Використання та розмноження матеріалів книжки без письмового дозволу видавництва заборонено, за винятком коротких цитат у критичних та оглядових статтях.

©2022 Ukrainian Edition by Roy Hession Book Trust
ISBN: 978-617-503-238-1

Передмова

Підзаголовок цієї книжки «Допомога у глибокому розкаянні» варто сприймати серйозно. Беручи до уваги світський вплив, якого церква зазнала впродовж останніх п'ятнадцяти-двадцяти років (зокрема з огляду на висловлювання на кшталт заяви англіканського єпископа про те, що перелюб є формою «святого причастя»), заклик до глибокого розкаяння у сфері сексуального життя навряд чи сприйметься «на ура».

Поклоніння Еросу стало такою ж ознакою західного світу, як і Ефесу — за часів апостола Павла. Однак і Божі стандарти у наш час залишаються незмінними, як незмінною залишається Божа благодать.

У Розділі 7 написано: «Коринтська церква була церквою навернених і прощених розпусників, перелюбників, гомосексуалів, злодіїв та п'яниць. А чому б і ні? Саме такою має бути церква — зібранням грішників, спасених милістю Божою та Його благодаттю!»

Ось як автор звеличує Божу милість! Коли ж він заглиблює нас у природу гріха, ми виявляємо, що всі ми грішні, і тому всі

є кандидатами на отримання Божої благодаті, яка приходить через смерть і воскресіння Господа Ісуса Христа.

Якщо ця книжка досягне своєї мети — спонукати нас до глибокого розкаяння, вона також допоможе пізнати Божу благодать та насолоджуватися нею по-новому та глибоко.

Едді Стрійд

*настоятель Спіталфілдської Христової церкви,
Лондон, Англія*

1.

Дивна назва?

Жоден вид гріха не спричиняє стільки горя і сорому, а також стільки особистих та суспільних нещастя, як сексуальний гріх. Протягом останніх сорока років я подорожував Британськими островами, Сполученими Штатами та іншими частинами світу у справах служіння Євангелії Господа Ісуса Христа. За цей час я став свідком незліченної кількості ситуацій надзвичайної складності й у край глибокого смутку та збентеження, викликаних тим, що у назві цієї книжки я назвав «сексуальним гріхом». Я виявив, що такі ситуації виникають скрізь, навіть у самій церкві, як серед новонавернених, яким ще належить відмовитися від деяких аспектів колишнього гріховного життя, так і серед церковних довгожителів.

Мета першого розділу — окреслити зміст і сферу застосування цієї маленької книжечки з її, мабуть, дивним підзаголовком на титульній сторінці: «Допомога у глибокому розкаянні». Досліджуючи проблеми та біди, спричинені людським гріхом, ми знаємо (або ж повинні знати), що благодать Божа має вичерпну відповідь на ці проблеми. Божа благодать завжди більша за гріх людини. Як хтось влучно сказав: «Ісус готовий не лише пробачити тому, хто спричинив безлад, але й прибрати

цей безлад». Щойно у житті щось іде не так, Його єдина турбота — наше зцілення. Він не проводить розслідування і не прагне знайти винного, а просто ставить запитання, яке колись поставив і паралітику в купальні Віфезди: «Хочеш бути здоровим?» Тому що Він фахівець у сфері відшкодування втрат, усунення ускладнень і бід, спричинених гріхом людини. У цьому Він найкращий, і Його незліченні успіхи роблять Його ім'я величним.

Але (і це важливо) відповідь на незаслужену Божу благодать завжди залежить від беззастережного розкаяння людини. Лише ті, хто щиро розкаюється, є кандидатами на Божу благодать. Однак нині розкаяння, на жаль, стало тією частиною Євангелії, якої вкрай не вистачає. У наш час люди розучилися розкаюватися. Заклик до розкаяння нині звучить дивно навіть для вух християн, коли він звернений до них особисто. Більше того, люди не знають, як і де каються, зокрема, за свою негідну поведінку в сексуальному житті та наслідки, до яких така поведінка призводить. Як часто вони навіть не усвідомлюють, що чинять гріх. А якщо вони й каються, можна сказати, що каються вони не у тому, в чому варто. Аспекти такої поганій поведінки, які надзвичайно турбують високоморального Бога, залишаються забутими, і, за відсутності розкаяння, Його благодать не покриває гріх людини, а чудове зцілення, яке Він міг би їй дати, так ніколи й не настає.

Саме для того, щоб ще раз наголосити на цих забутих аспектах, і створена ця книжка. Ці сторінки написані з надією допомогти людям через дію Святого Духа впокоритися й розкаятися у гріхах, які вони вчинили, і відчутти насолоду від Божої благодаті, яка не лише містить прощення, а й змінює зіпсовану посудину — як саму людину, так і ситуацію, в якій вона опинилася, — щоб її вуста прославили Господа за Його чудотворну і безмежну благодать!

*Нема таких, як Ти,
Ніхто не може так торкнутись мене,
Можу я шукать щодня й не знайти,
Господи, нема таких, як Ти.*

Мета цієї книжки — «допомога у глибокому розкаянні», як це впливає з підзаголовка, і її призначення — запропонувати грішникові допомогу та втіху — те, що апостол Павло називає «вічною потіхою та доброю надією у благодаті» (2 Сол. 2:16).

Я розумію, що майже кожен вважає себе експертом, коли йдеться про питання сексуальної поведінки. У наш час ця тема висвітлюється так широко, що більшість із нас неодмінно мають на неї власні погляди. Однак ці сторінки написані для тих, хто бореться з бурхливими хвилями і відчайдушно потребує рятувального круга. Дехто може вважати, що підхід цієї книжки до проблеми гріха є дещо спрощеним і не враховує всіх сучасних поглядів на це питання, однак мені хочеться думати, що це тому, що й сама Біблія також проста, адже вона без жодних відступів називає гріх гріхом і закликає кожного до розкаяння, а велика Божа благодать покриває всілякий гріх і викупляє грішника з біди.

Розділи цієї книжки не лише надають практичні поради щодо того, як запобігти гріху та уникнути заподіяння серйозної шкоди собі та навколишнім. Вони припускають, що кривда вже була скоєна, що шкода вже заподіяна, і тепер постає запитання: як допомогти тим, хто опинився у такому становищі?

2.

Забуті аспекти

Нині наше суспільство настільки захоплюється сексом, що якщо воно взагалі й думає про неприйнятну сексуальну поведінку, то, здається, вбачає її лише у протизаконному статевому акті — його хтивості, нечистоті, у безконтрольній пристрасті до різноманітних збочень. Тому людині легко виправдовуватись і не зважати на осудження Святого Духа. «Безумовно, — каже вона, — це явище біологічне, а тому цілком природне. Суспільство і навіть Бог не мають права проводити межі й стверджувати, що певний учинок є неприйнятним. Може, він і продиктований хіттю, але від цього не стає менш природним». Якщо гріховність такої поведінки — лише у хтивості й нечистоті, як легко людині виправдати себе!

Не дивно, що цим аспектом Біблія, єдиний вираз Божої мудрості, стурбована найменше. Біблія однозначно засуджує неприйнятну сексуальну поведінку через її хтивість і нечистоту. Ми всі знаємо, про що йдеться у Біблії: про блуд, перелюб, нечистоту, розпусту, аморальність, подружню невірність, проституцію, гомосексуалізм, мастурбацію, лесбійство, хтиві думки, порнографію тощо. У Слові Божому, не дивно, про це сказано дуже багато. У кожному з послань Павла — адресо-

ваних нам, християнам, — ідеться про цей гріх та про людей, які його чинять. І коли він пише: «...бо гнів Божий приходить за них на неслухняних» (Кол. 3:6) і «Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадкують вони Царства Божого!» (Гал. 5:21), узагалі не виникає жодного сумніву, що Біблія засуджує ці гріхи за їхню хтивість, нечистоту та збоченість.

Однак, навіть незважаючи на це, я повторюю, що фізичними аспектами сексу Біблія менш зацікавлена. Бог хоче привернути нашу увагу до більших кривд, що стоять за цими речами, у яких винні люди; які спрямовані проти вічних моральних принципів, що є частиною Божої природи і природи та совісті людини. Адже статева поведінка нічим не відрізняється від будь-якої іншої поведінки. Гріх — це егоцентричність і незалежність від Бога. Ступінь гріховності людини — це міра її потурання собі наперекір знанню нею волі Божої. Бог наполягає на тому, щоб судити сексуальну поведінку за тими ж принципами, за якими судять будь-яку іншу гріховну поведінку, і саме це робить Його суд таким страшним для нас.

Аспекти, що провокують насправді неприйнятну сексуальну поведінку, у наш час, на жаль, забуті. Коли чоловіки та жінки, які опинилися в кризі, намагаються покаятися у своїх гріхах, вони рідко коли виходять за межі визнання своєї хтивості та нечистоти. Бог, однак, бачить у цьому набагато більше: кривду, яку через свою сексуальну поведінку одна людина завдає іншій, біль, до якого призводить сексуальний гріх, ганьбу, яку людина чинить зі своїм тілом, однак перш за все — образу, завдану нею люблячому Богові. Люди, які стверджують, що розкаялися, глибоко замислившись над своїми вчинками, згодом можуть усвідомити, що насправді вони не дісталися до дна усвідомлення своєї гріховності, а тому й досі не пережили повної благодаті Божої. Іноді людині, яка прийшла до Христа та прийняла Його як свого особистого Господа і Спасителя, явно бракує досвіду

Божої благодаті. Її свідчення не є свідченням грішника, і вона не переживає радості, якою сповнюється грішник, отримавши прощення від свого милосердного Спасителя. Можливо тому, що покаєння не відбулося на тому рівні, на якому цього хоче Бог. Можливо, людина не усвідомлює глибини своєї гріховності або, якщо й усвідомлює, тихо намагається забути і замовчати її.

Тож приступімо до детального розгляду забутих аспектів різних форм неприйнятної сексуальної поведінки.

3.

Забутий аспект у перелюбі

Ніде настільки чітко не розкрито основні аспекти неналежної сексуальної поведінки для тих, хто хоче їх побачити, як у біблійному уривку про поведінку царя Давида стосовно Вірсавії, дружини одного з його воїнів. Цей уривок надзвичайно повчальний для нас! У ньому — не просто розповідь про жахливий учинок людини, а оповідь про те, як діє Бог, демонструючи Себе, з одного боку, як Бога правди і суду, а з іншого — милосердя і благодаті. Ця історія не тільки про падіння великого і благочестивого царя, а й про те, як Бог славно і цілковито підняв та відновив його. Огидна поведінка Давида стала відома світові; однак його історія записана у Слові Божому не для цього. Вона записана, щоб явити Божу славу та Його силу, здатну підняти і відновити такого грішника, як Давид, а також змінити ситуацію, до якої спричинив його гріх, і використати дисциплінування та покарання Давида, щоб навчити його святості та довірливого спілкування з Господом.

Пригадаймо події, зображені у першій частині історії. Поки армія царя Давида була на війні, сам цар залишався в Єрусалимі. Одного разу, після обіднього відпочинку, прогулюючись у прохолоді вечора по даху свого будинку, цар побачив красуню, яка милася у

своєму саду. У Давида виникла хіть до жінки, і він поцікавився, хто вона. Дізнавшись, що вона — дружина одного з його воїнів, який у той час перебував на війні, цар запросив жінку до себе і саме тоді вперше повівся з нею неприйнятно. Жінка повернулася додому, до звичного життя, і ніхто навіть не здогадувався про те, що сталося між нею і царем. Це було їхньою таємницею.

У цій історії немає нічого незвичайного. На жаль, подібне нерідко трапляється. І в ній не було б нічого особливого, якби вона не показувала нам, як у цій ситуації діє Бог. Усупереч тому, що думають люди, єдине, що робить людське життя справді цікавим, — це те, як у ньому діє Бог. Те, що діється нині, відбувається вже протягом століть; людина не є оригінальною у своїх гріхах. Однак щойно ми чуємо, що у її житті (серед учиненого гріха і його наслідків) починає діяти Бог, історія одразу захоплює, адже у ній з'являється новий, завжди непередбачуваний аспект. Немає нічого більш захопливого, ніж слухати свідчення людини про те, що Бог учинив у її житті. (Якщо ви ніколи не чули свідчення інших християн, ви багато втратили!) «Який мені інтерес вислуховувати, як людина розповідає про те, яким життям вона жила, про її незадоволення, про невдачі?» — можете запитати ви. Але коли людина продовжує розповідати і свідчить про те, як Бог діяв у її ситуації і що Він діяв через благодать, а не через осудження та досяг у її житті якнайкращих результатів, кожне слово викликає захоплення, і під кінець слухач натхненно славить Бога. Зробити так, щоб життя захоплювало і вражало, може лише дія у ньому Бога!

Так само і в історії царя Давида. Ніхто не знав, що вчинив Давид, але, звичайно ж, Бог знав, і Він почав діяти. Його першим кроком стало відкрити перед Давидом істинну гріховність його вчинку. Деякий час Небо мовчало, і Давид залишався наодинці зі своїм гріхом. Про те, що він пережив у той час, він розповідає в одному зі своїх псалмів: «Коли я мовчав, спорохнявіли кості мої в цілоденному зойку моєму, бо рука Твоя вдень та вночі

надо мною тяжить, і волога моя обернулась на літню посуху!» (Пс. 32:3–4). Навіть у цьому випадку сумнівно, чи Давид мав уявлення про всю глибину гріховності свого вчинку. Нарешті Бог направив до нього пророка Натана, щоб передати Своє послання. У Його повідомленні не йдеться про хтивість, нечистоту, неконтрольовану пристрасть, негідність його вчинку. Переказана йому історія розповідає про бездушну несправедливість, яку людина завдала іншій. Натан розповідає історію так, ніби він сподівається на вирок Давида з цього приводу. Він говорить про багача, який мав незліченні стада великої рогатої худоби та отари овець. Неподалік жив бідняк, єдиним багатством якого було ягня, що стало його домашнім вихованцем, улюбленцем дітей. Несподівано до багатого чоловіка приходить подорожній, і багач, щоб розважити його, шкодує «узяти з худоби своєї дрібної чи з худоби своєї великої, щоб спорядити їжу для подорожнього, що до нього прийшов, і він узяв овечку того вбогого чоловіка, і спорядив її для чоловіка, що до нього прийшов...» (2 Сам. 12:4). Ніщо не може зрівнятися з драмою, яка розігралася в палаці: «І сильно запалав Давидів гнів на того чоловіка, і він сказав до Натана: Як живий Господь, вартий смерти той чоловік, що чинить таке. А овечку він оплатить чотирикратно, за те, що зробив таку річ, і за те, що не змілосердився. І сказав Натан до Давида: Ти той чоловік!» (2 Сам. 12:5–7).

До цієї миті Давид не усвідомлював, що він учинив. Відібравши дружину одного зі своїх воїнів, він зробив саме те, що зробив багатій — учинок, який викликав у нього такий гнів. Той, у кого не бракувало дружин і наложниць, згідно з царським звичаєм тих часів, спокусив єдину дружину свого воїна, і зробив це за його спиною, коли той воював за царя на полі бою. Заради царя він залишив дім і дружину, а у цей час цар зруйнував його щастя. Навіть якби зради так і не було виявлено, навіть якби цей гріх ніколи більше не повторився, цілком певно, що дружина вже ніколи не мала б до свого чоловіка

таких почуттів, як раніше. І хто знає, до яких ще екскурсів у гріх у неї міг би з'явитися смак? Бог звинувачував Давида не у його хтивості й нечистоті його вчинку, а у його черствості та кривді, яку він заподіяв іншій людині. Саме це було одним із забутих аспектів сексуальної поведінки Давида.

Це той аспект справи, який Бог хоче показати нам і в якому нам необхідно глибоко розкаятися, щоб мати мир із Ним — тяжку кривду, яку ми заподіяли іншій людині. Показово, що наказ «не чини перелюбу» (Вих. 20:14) згруповано не з тими із десяти заповідей, записаних на першій кам'яній скрижалі, які стосуються наших обов'язків перед Богом, але з тими, записаними на другій скрижалі, що стосуються наших стосунків з іншими людьми. Заповіді з першої скрижалі можна узагальнити словами Христа: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм» (Мт. 22:37), а з другої — словами: «Люби свого ближнього, як самого себе». Перелюб — це порушення закону любові до ближнього. Хтось може сказати, що зрада чоловіка — це любов, любов до жінки (хоч і жінки іншого чоловіка), і тому вона не є порушенням закону любові. Як би ми не називали це почуття до жінки, кохаючи чужу дружину, чоловік, звісно ж, не виявляє любові до її чоловіка. Подружня зрада — це найбільш бездушне порушення прав, інтересів та почуттів іншої особи, і дуже часто обставини, за яких її вчиняють чи практикують (бо це, як правило, не поодинокий учинок), роблять її ще більш огидною. Важливим є не лише той факт, що заповідь «не чини перелюбу» (Мт. 18:10) записано на другій скрижалі; ще більш значущою є її розміщення на ній між заповідями «не вбивай» та «не кради». Бог розглядає її саме у цій категорії, оскільки насправді це крадіжка — крадіжка чоловіка чи дружини іншої людини, крадіжка її чи його найпотаємнішого щастя, руйнування сім'ї.

Як би дивно це не виглядало, але Бог зацікавлений у цій сфері життя людини і особливим чином почуває Себе відповідальним за запобігання порушення її прав іншою людиною.

Він називає себе Месником. У Посланні до солунян Павло каже: «Щоб ніхто не кривдив і не визискував брата свого в якійсь справі (контекст чітко показує, що тут ідеться саме про статеві стосунки. — *Авт.*) тому що Господь є месником за все таке» (1 Сол. 4:6). У Посланні до євреїв ми читаємо: «Нехай буде в усіх чесний шлюб та ложе непорочне, а блудників та перелюбів судитиме Бог» (Євр. 13:4).

Коли людина досягла бажаного і, здавалося б, знайшла щастя у наступному шлюбі, вона навряд чи задумується про ціну, яку за це довелося заплатити комусь іншому. Хтось залишився без супутника життя; хтось вночі проливає сльози; хтось втратив своє щастя; чиясь сім'я зруйнована; хтось став самотнім і страждає від розпачу; чийсь діти залишилися без батька чи матері. Як легко, насолоджуючись новим коханням, не помічати або ж забути страшні кривди, яких зазнала через нас інша людина. Проте Бог не забуває. Протягом багатьох років Він повторює те, що колись сказав Каїну: «Голос крові брата твого [або сестри] звиває до Мене з землі» (Бут. 4:11). І людина не матиме миру з Ним, допоки глибоко не розкається за всю скоєну нею кривду. Настане час, як це буває у житті кожного, коли він або вона будуть відчайдушно потребувати Бога та допомоги, яку Він може надати, але не знайдуть Його доти, доки ці кривди залишаються без розкаяння і Божого пробачення.

Звичайно, людина завжди намагається виправдатися, кажучи, що вона ніколи не була щасливою зі своїм подружжям; її життя було жалюгідним, нестерпним. Як легко виправдати вчинене зло! І навіть якщо людина насправді була нещасна (звичайно ж, таке трапляється дуже часто), вона воліє виправдати себе тим, що їй так терпіла занадто довго — аж поки у полі зору не з'явилася інша особа, що стало для неї особливим знаком. З іншого боку, гріх неможливо було б учинити, якби на це не погодилася друга сторона. У більшості випадків справжньою причиною розпаду сімей була не неспроможність поладнати

з першим партнером, а бажаність іншого. Однак виправдання тому, хто вкрав когось із іншої сім'ї, не може бути, навіть якщо в шлюбі ця людина нещасна. Людина може нехтувати своєю автівкою, ніколи її не мити і занедбати її, але це не є підставою для того, щоб її привласнив хтось інший, хто вважає, що може краще за нею доглядати. Якщо ми все ж намагаємося виправдати зраду, то мусимо запитати себе: чи інший чоловік або дружина також вважає, що ми зробили йому послугу, звільнивши від подружжя? Незважаючи на те, що шлюб міг бути нещасливим, коли таке трапляється, інший чоловік чи дружина все одно гніваються на того, хто розбив його. І у багатьох випадках біль переживає не одна особа, а кілька — так створюється цілий клубок гіркоти й нещастя.

Я вважаю, що жінки особливо потребують допомоги у тому, щоб до кінця усвідомити, що вони зробили зі своєю суперницею. Часто вони сліпо відкидають факти й не бачать їх такими, якими їх бачить Бог. Часто, слухаючи історію про нещасливий шлюб, яку розповідає їй чийсь чоловік, жінка починає жаліти його і думати, що вона може дати йому те, на що не спроможна його дружина. Вона може навіть переконувати себе, що це — благородний учинок, який вона має відстоювати перед власною родиною. А ще думка про те, що вона може задовольнити чоловіка, коли його дружина цього не може, викликає гордість. Усе це змушує жінку втратити з поля зору той аспект, до якого Бог намагається привернути її увагу, — тяжку кривду, яку вона заподіює іншій жінці. Навіть коли така жінка приймає Ісуса Христа як свого особистого Господа і Спасителя, іноді виникають сумніви, наскільки щиро вона розкаюється у цьому гріху, а отже, наскільки вона отримала зцілення та зазнала відновлення через Божу благодать.

Я знайомий із чоловіком, який закохався в іншу жінку і став невірним своїй дружині. Дружина розлучилася з ним, і він одружився з новою коханою. Тепер, коли минули роки, усі вони на-

вернулися до Бога і прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя. Чоловіка ця ситуація бентежить, але його друга дружина цілком задоволена тим, що все залишається як є, і не бачить причин для занепокоєння. Я не знаю всієї ситуації достеменно, але не можу не думати про те, чи ця жінка коли-небудь задумується над тим, що перша дружина живе тепер одна, позбавлена допомоги, розради, дорогоцінного для неї товариства — і все тому, що колись вона вкрала її чоловіка і розбила її сім'ю. Безсумнівно, вона визнає гріховність свого першого спілкування з чоловіком і що вони не мали жодного права починати інтимні стосунки; хоча це — найменш важливий аспект у цій ситуації. Цікаво, чи вона коли-небудь упокорилась перед Богом і визнала зло, яке вчинила іншій жінці, гріхом проти Бога; чи визнала вона це перед тією жінкою, чи попросила у неї прощення і чи запитала, яким чином вона може спокутувати свою провину?

Коли таке стається (особливо якщо ми самі опинилися в такій ситуації), ми починаємо ставити практичні, на наш погляд, запитання. Що я маю зробити, щоб усе виправити? Чи повинен відмовитися від того, з ким живу? А як бути з дітьми? Чи мушу я розповісти своєму чоловікові чи дружині про те, що сталося? Чи не краще залишити теперішнього партнера в невіданні? Дуже часто ці запитання ставляться до того, як настало справжнє розкаяння, до того, як ми вирішили принести цей гріх перед Богом. Бог говорить нам: «Спочатку зробіть це, і ви будете впевнені в Моему прощенні. Після цього я покажу вам, що Я хочу, щоб ви зробили далі, аби полагодити стосунки з іншими сторонами». Найголовніше — щиро розкаятися і визнати перед Богом свій гріх; тоді ситуація буде у Його руках, у руках, які можуть зробити все новим. Тому ми має дозволити Йому направляти нас у тому, що Він хоче, щоб ми зробили для відшкодування збитків. Іноді дізнатися Божу волю допомагає звернення за порадою до іншого, більш зрілого християнина.

4.

Забутий аспект у блуді

У цьому розділі я використовуватиму давнє слово «розпуста», оскільки його більш вдалого сучасного еквівалента не існує; безперечно, описане у цій книжці поширене явище у сучасному суспільстві, лише у наш час люди не люблять бути чесними самі з собою і називати явища іменами, на які вони заслуговують.

Різниця між перелюбом та розпустою полягає лише в тому, що перелюб – це неприйнятна сексуальна поведінка осіб, які перебувають у шлюбі (або коли хоча б одна з задіяних осіб одружена або заміжня), тоді як розпуста — це неприйнятні сексуальні стосунки між неодруженими особами. Подружня зрада, або перелюб, порушує юридичний шлюбний договір, тоді як у разі розпусти жодного юридичного договору, який можна було б порушити, не існує. Саме тому люди стали сприймати розпусту легше, ніж зраду, оскільки кривди, заподіяної розпусником своєму подружжю, на противагу перелюбу, тут немає. Нині поширена думка, що розпусник не завдає шкоди третій стороні, відтак у цьому немає нічого гідного осуду.

Якщо ми братимемо до уваги лише хтивість самого вчинку, буде легко стверджувати, що все це природно й що в наш час

уже ніхто не дотримується старих моральних принципів. Однак Господь хоче викрити тяжку кривду, вчинену розпусником іншій людині, і, попри поширену думку, Він вважає, що розпушта — це такий самий гріх, як і перелюб, а тому розпусникові необхідно розкаятися так само, як і перелюбникові, якщо він хоче мати мир із Богом.

Шкода, заподіяна іншому, полягає перш за все у тому, що одна зі сторін спонукала іншу до вчинку, що суперечить його чи її совісті. Попри всі сучасні «прогресивні» погляди на це питання, попри всі сучасні виправдання, розпушта все одно є гріхом. Ні радикальні балачки, ні опублікована писанина не можуть позбавити людину докорів сумління, коли йдеться про розпусту. І коли чоловік спокушає дівчину або коли хтива жінка провокує чоловіка, вони спонукують їх до чогось, що стане плямою на його чи її честі, гнійною раною на совісті, чимось, що доведеться приховувати чи про що доведеться брехати. Це може довести й самого розпусника до стану, який одного разу приведе його в кабінет психіатра, де він шукатиме лікування своїх змучених розуму й совісті. Хіба така поведінка не заподіює серйозної кривди ближньому? Честь і чисте сумління чоловіка чи жінки — їхнє найдорожче надбання, основа психічного та психологічного благополуччя. Наскільки ж винною у такому разі є людина, яка бездумно руйнує їх!

Існує і ще одна серйозна кривда, яка завдається ближньому. Вона полягає у тому, що один розпусний учинок може стати поштовхом для чоловіка чи жінки на слизькому шляху подальшої неприйнятної сексуальної поведінки та розбещеності. Те, що дівчина чи молодий чоловік може відчутти смак до розпусти і не зупиниться на цьому, оскільки вогонь уже розгорівся, призведе до ще глибшої подальшої моральної деградації. В очах Бога моральну відповідальність несе той, хто витягнув людину на цей шлях або підштовхнув до нього. Не забувайте: секс,

навіть у подружній чистоті, — це палючий вогонь, а гратися з ним — усе одно що лити у нього бензин. Ми не повинні виправдовуватися думкою, що той, кого ми звабили, відтоді не скотився ще нижче. Саме ми несемо відповідальність за те, що поставили його на цей шлях і спонукали йти ним. Намагаючись уникнути відповідальності, деякі чоловіки виправдовують себе, стверджуючи, що ніколи не торкалися незайманої дівчини і що всі ті, з ким вони мали стосунки, впали у гріх ще до знайомства з ними. Однак їм не уникнути відповідальності перед Богом. Вони повинні усвідомлювати свою долю провини, спричиненої моральним падінням цієї особи. Якщо хтось інший винен у тому, що поставив дівчину на цей шлях, то ви винні у тому, що підштовхнули її до ще ганебнішого падіння на ньому. Людині, яка бажає миру з Богом та відновлення через Ісуса Христа, доведеться розкаятися у кожному розпусному вчинку, а також у тому, що вона завдала тяжких ран тим, із ким мала розпусні стосунки; Бог може навіть послати цю людину на пошуки того, кого вона образила, щоб просити прощення за скоєне.

Іноді розпуста призводить до того, що неодруженій дівчині доводиться виношувати дитину поза шлюбом. Хто може виміряти ганьбу і скорботу цієї дівчини та її батьків та довічну відповідальність чоловіка, який звабив її? Чоловік може безтурботно піти своїм шляхом і зробити те саме з наступною дівчиною. Кілька років тому я прочитав величезну статтю, опубліковану в американському журналі під заголовком «Незаміжня мати». Значну частину статті складала розповіді дівчат, часто з хороших сімей, які стали матерями, не маючи чоловіків. Одна розповідала, як увечері після прогулянки з молодим чоловіком вона необачливо запросила його до себе у квартиру на каву. Там він заволодів нею, а вона поступилася його вимогам. Решту ночі дівчина гірко проплакала у кріслі, а він, задоволений, пішов спати. Я уявив смуток і страждання, які заподіяв цей молодий чоловік не лише бідолашній дівчині, але і її шанованій

родині, — біль, який тривав роками. Проте я був неспроможний уявити собі всю трагічність цього вчинку. Я чув, що дітей, зачатих за таких обставин, називають «немовлятами любові». Однак їх варто називати радше «немовлятами похоті». Справжня любов, освячена Богом, не породжує нещастя, що завжди робить пожадливість і хіть. Навіть якщо батьки примусять молодого чоловіка і дівчину одружитися, це не виправить завданої шкоди. Такі шлюби не мають багато шансів бути щасливими, і бажання батьків, щоб діти уклали шлюб, часто породжене прагненням позбавити себе ганьби, а не турботою про найвище благо молодих та їхньої майбутньої дитини. Ні, справжній вихід з цієї гріховної ситуації — старий як світ: визнати свій гріх, розкаятися у ньому і прийти до хреста Господа Ісуса, як це має зробити кожна людина, яка хоче отримати прощення і спасіння. Тоді на таких грішників сходять благодать і любов Бога, вони отримують прощення гріхів, мир із Господом відновлюється, з їхніх вуст звучить свідчення про Його благодать, і Бог показує, що ще треба зробити, щоб Він змінив ситуацію, що склалася, щоб вона принесла Йому славу і хвалу людських сердець. Мені відомо чимало випадків, коли Божа благодать зробила це, і від трагічної ситуації не залишилося нічого, крім пісні хвали: «Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів, що вчинив нас царями, священниками Богові й Отцеві Своєму, — Тому слава та сила на вічні віки!» (Об. 1:5–6).

Ця благодать може також зійти й на іншу людину, яка зазнала серйозних несправедливостей у таких ситуаціях — дитину, яка підрастає і йде по життю без батька, іноді навіть не знаючи його, і весь час несе на собі тавро «безбатченко». Для дитини, яка народилася внаслідок такої гріховної поведінки, це може мати жахливі психологічні наслідки не лише в дитинстві, але й у дорослому житті. Я знав чимало тих, кому було складно погодитися на шлюб через психологічні наслідки їхнього походження. Це ще один із забутих аспектів. Каючись перед Богом,

чоловікові та жінці обов'язково потрібно глибоко розкаятися й у кривді, завданій ні в чому не повинному синові чи дочці.

Звичайно, там, де на заміну батькові приходиться новий чоловік і все складається щасливо, негативні наслідки значно зменшуються. Однак нині, коли суспільство терпимо ставиться до незаміжньої матері, все менше і менше дітей ростуть із обома батьками. І рано чи пізно докір і відсутність батька обов'язково наздоженуть дитину чи підлітка.

Коли ми приносимо гріх із усіма його наслідками у глибокому розкаянні до хреста Господа Ісуса, благодать Божа не лише змиває нашу провину, але поширюється навіть на тих, кому ми заподіяли кривду. Для Ісуса немає нічого неможливого, немає нічого, що Він не міг би зробити, якщо людина схиляється до Його ніг у розкаянні. Він знає, як діяти в її житті, загоювати рани й очищати її. Він може привести таку людину до прийняття Ісуса як особистого Спасителя, стати їй Отцем і зробити співспадкоємцем зі Своїм Сином.

5.

Забутий аспект примноження гріха

Ми перервали розповідь про Давида, коли він учинив перелюб із Вірсавією, про що не знав ніхто, крім Бога і нього самого. Ми говорили про прихід Натана і почули, як він нагадав Давидові про гріх, який дуже непокоїв Бога, — кривду, яку Давид заподіяв одному зі своїх воїнів, відібравши у нього дружину.

Однак у цьому сюжеті є ще багато того, за чим варто поспостерігати. Незважаючи на те, що Давид вчинив злочин, пошкодувавши власну «отару» та відібравши «єдине ягня» бідолахи-воїна, те, що він скоїв після цього, було ще гіршим. Звичайно ж, я маю на увазі вбивство Урії, чоловіка Вірсавії.

Ті, хто лише побіжно знають Святе Письмо, вважають, що Давид «прибрав з дороги» чоловіка Вірсавії, щоб заволодіти його дружиною, і що до цього вчинку його спонукала любов до Вірсавії. Уважно ж прочитавши історію, ви зрозумієте, що вчинок Давида був набагато гіршим. Єдиною любов'ю, якою він керувався, — була любов до самого себе. Історія не повідомляє жодних, навіть слабо виражених, натяків на пристрасне бажання Вірсавії стати його дружиною.

Давид був би задоволений, якби все залишилося, як є: він насолодився таємним задоволенням з Вірсавією і повернувся до звичного життя. Однак Вірсавія повідомила йому, що завагітніла. Урія не мав повернутися додому з війни ще впродовж багатьох місяців, і якби Вірсавія народила, таємниця розкрилася б, і царя Давида викрили б. Ситуація була серйозною, бо закон Мойсея серйозно карав за подружню зраду, передбачаючи за це навіть смертну кару, хоча нам не відомо, наскільки старанно він виконувався. Щоб убезпечити себе, Давид викликав Урію з поля бою під приводом того, що той має поінформувати царя про хід війни. Отримавши звіт воїна, Давид відправив його додому переночувати з дружиною. Якби Урія так і вчинив, дитину, яка народилася б у Вірсавії, вважали б дитиною Урії, чого й домагався Давид. Однак Урія був настільки відданий цареві, що вважав за краще провести ніч біля дверей царського дому разом із охоронцями Давида. Наступного ранку у відповідь на запитання Давида, чому Урія не пішов додому, він відповів: «Ковчег і Ізраїль та Юда сидять у шатрах, а пан мій Йоав та раби мого пана таборують на голому полі. А я піду до свого дому, щоб їсти й пити та лежати зо своєю жінкою? Клянуся життям твоїм та життям душі твоєї, що не зроблю я такої речі!» (2 Сам. 11:11).

Після першої невдалої спроби відправити Урію до дружини, Давид зробив ще одну. Наступного вечора він запропонував йому разом пообідати і, напоївши вином, очікував, що він піде ночувати додому. Проте Урія знову виявив вірність до свого царя і пішов спати разом із вояками. Давид відчайдушно намагався приховати свій гріх, однак безуспішно. Тепер єдине, що йому залишилося, — це наказати відправити Урію в епіцентр битви, де він майже напевне покладе голову. Тоді Давид візьме Вірсавію собі за дружину, а їхня дитина народиться у шлюбі, відтак нікому навіть на думку не спаде, що до шлюбу вони мали неналежні стосунки. І ось бідолаха Урія, усім серцем відданий

цареві, несе у запечатаному листі свій власний смертний вирок. Урія уже не раз доводив свою вірність, і Давид знав, що він не розпечататиме листа. А якби й наважився це зробити, він міг бути неписьменним і не прочитати його. Так і сталося: Урія поліг у жорстокому бою.

Те, що вчинив Давид, він зробив не через любов до Вірсавії. Вона була знаряддям його миттєвого задоволення, і йому було цього досить. Те, що він учинив, було через турботу про власне жалюгідне «я» та власну репутацію. Щоб урятувати себе від ганьби, він був готовий заради порятунку власної репутації позбавити життя невинну людину. У світлі всіх цих моральних підтекстів, чи можна уявити собі більш цинічний і підлий вчинок? Однак, незважаючи на те, що чудово зрозуміло нам, тим, хто читає цю історію, Давидові це зрозуміло не було. Він був сліпим до того факту, що, хоч і опосередковано, він став убивцею. Він усвідомлював, що допустив певні гріхи, що був розпусником, який керувався своїми сексуальними примхами, однак він не визнавав себе вбивцею. Виправдання Давида ми бачимо, коли Йоав передає йому звістку про смерть Урії: «Нехай не буде злою в очах твоїх ця річ, бо меч пожирає то цього, то того. Підсилю вайну свою проти міста, та й розвали його! І підбадьор його, Йоава!» (2 Сам. 11:25). Пророку Натанові довелося донести до царя його провину, і Давид був шокований. Натан сказав: «І чому ти зневажив Господнє слово, і вчинив це зло в очах Його? Хіттянина Урію вбив ти мечем, а його дружину взяв собі за жінку. А його вбив мечем Аммонових синів» (2 Сам. 12:9).

Тут ми підходимо до ще одного забутого аспекта, який майже завжди присутній у сексуальній поведінці, — до примноження гріха, до чого людині доводиться вдаватися, щоб приховати те, що вона зробила або робить. Це те, що Біблія називає додаванням «гріха на гріх» (Іс. 30:1). До гріха неприйнятної сексуальної

поведінки та розпусти додаємо ще й інші гріхи: брехню, обман, підступ, намагання видати щось за щось інше і лицемірство, приховування того, що сталося або й ще триває. У кожній ситуації неприйнятної сексуальної поведінки, про яку ми чуємо, завжди можна з упевненістю сказати, що до того, як вона вийшла на світло, було сплетено величезну мережу брехні та лицемірства, щоб протидіяти викриттю. Можливо, підступ не зайшов так далеко, як у випадку з Давидом (імовірно, якби ми ризикували тим, чим ризикував цар, ми теж вчинили б не краще); але брехня, сказана батькам, обман дружини чи чоловіка є таким же гріхом в очах Бога, як і те, що вчинив Давид. Чи може я запитати, чи у всьому своєму гріху ви вже розкаялися? І чи готові зробити це?

Сьогодні говорити неправду, щоб урятувати себе і позбавити неприємностей, не вважається чимось неприйнятним. Однак у Бога все не так. Біблія наголошує: «Бог є світло, і немає в Нім жодної темряви!» (1 Ів. 1:5). У Новому Завіті слова «світло» та «темрява» — не просто розпливчасті синоніми добра і зла. Світло означає те, що відкривається, тоді як темрява означає те, що приховується. Розуміння цього додасть знайомій багатьом із нас історії про гріх царя Давида нового змісту. Бог Усезнаючий, Він виявляє все, і показує таким, яким воно є — наші мотиви та думки, а також наші дії; і від Нього нічого не можна приховати. А тому саме істина має бути основою нашого життя з Ним. «Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганий у суді Своім» (Пс. 50:6). Однак природно, що це чуже для нас, тих, хто є створіннями темряви. Замість того щоб вийти на світло, наша природна реакція — уникати світла, тому що нам є що приховувати; бо «кожен, хто робить лихе, ненавидить світло, і не приходить до світла, щоб не зганено вчинків його» (Ів. 3:20). Якщо підняти великий камінь, можна побачити багато маленьких створінь, які відчайдушно борються за нори і тріщини. Вони — створіння темряви, середовище їхнього життя — темрява,

і коли у нього проникає світло й освітлює їх, їхнє єдине бажання — знову заховатися у темряву. Так само чинять і сини людські, незалежно від того, в якому гріху вони живуть — у сексуальному чи будь-якому іншому.

Слово Боже, яке говорить нам, що Бог — це світло і в Ньому немає темряви, також обіцяє чудову благодать тим, хто бажає «ходити в світлі, як Сам Він у світлі» (1 Ів. 1:7) — що, звичайно ж, є протилежним до приховування гріха. Спочатку воно обіцяє нам «спільність один із одним». Це означає, що Бог завжди спілкуватиметься з людиною, яка чесно визнає і сповідує свій гріх, яким би тяжким він не був. Чесність, а не святість є основною вимогою у наших стосунках із Богом. Насправді чесність щодо нашої несвятості — це перший крок до святості. Нам усім відомо, що коли людина визнає: «Я поведилася егоїстично», — це вже перший її крок від свого егоїзму. Проста істина полягає у тому, що Бог може зробити все для людини, яка не ховається, а чесно визнає свій гріх. Окрім того, слова «один із одним» також означають спілкування з іншими людьми. Адже неможливо мати щире спілкування з тим, хто носить маску. І ми самі почуваємося ізольованими від інших людей, поки не починаємо бути чесними з ними.

Далі у вірші сказано: «...і кров Ісуса Христа, Сина Його, очищає нас від усякого гріха». Серце і сумління людини, яка прийшла до Бога зі щирістю й істинним розкаянням у вчиненому гріху, стають біліші, ніж сніг, і через кров Ісуса Христа вона отримує свободу. Ця дорогоцінна кров свідчить про здійснення процесу викуплення Господом Ісусом Христом на Голгофському хресті. І уже немає нічого, чим нас може мучити наше сумління, немає почуття сорому, яким воно може нас терзати, бо все це прощено і спокутувано Сином Божим, коли Він приніс Себе у викупну жертву за нас на хресті. І Бог найпереконливіше підтвердив, що Він задоволеним тим, що Його Син зробив для спокутування гріхів світу, воскресивши Його з мертвих.

*Наче сніг, наче сніг,
Хоч гріхи, мов багрянця,
Боже мій, знаю я,
Що я прощений Тобою.
Через кров Твою й любов
Милість я Твою знайшов,
Через віру в Тебе можу бути я,
Наче сніг...*

Якби Ісус не сплатив борг за наші гріхи, ми й досі не мали б свободи. А за очищенням Його кров'ю слідують й інші процеси, такі як оновлення завдяки Божій благодаті, але про це — у наступних розділах.

Ось такий ще один із забутих аспектів — примноження гріха. Гріх завжди тягне за собою інші гріхи. Тож у цілющих обітницях благодаті Божої шукаймо солодкі спонукання до покаяння у всіх аспектах свого життя!

6.

Забуті аспекти гомосексуалізму

Роздумуючи про гомосексуалізм, тобто статеві стосунки між людьми однієї статі — чоловіків із чоловіками або жінок із жінками, розгляньмо забуті аспекти, тобто ті сфери, які потребують розкаяння перед Богом, однак люди зазвичай не вважають їх такими, що потребують розкаяння.

Більшість гетеросексуалів мають природну відразу до гомосексуальних практик, однак нині це зло зростає і поширюється у нашому суспільстві, й, на жаль, усе більше і більше людей ризикує потрапити в його тенета. Дехто з тих, хто потребує нашої допомоги, можуть належати й до лав гомосексуалів. Проте будьте впевнені, благодать нашого милосердного Бога є цілком адекватною відповіддю і на цю проблему. Ми можемо впевнено стверджувати, що вся надія гомосексуала — на Господа Ісуса.

У наш час гомосексуальна практика багатьма людьми перестала вважатися гріховною. Більшість усе ще вважає її неприродною та ненормальною, проте не гріховною. Люди випускають із уваги той факт, що святий Бог категорично засуджує таку практику. І нині, це, на жаль, — забутий аспект. І гомосексуал, який визнає потребу в допомозі, повинен почати свій шлях до звільнення саме тут, інакше цей шлях нікуди не приведе.

Зміна ставлення суспільства до проблеми гомосексуалізму сталася таким чином: спочатку законодавці вирішили вилучити гомосексуальну практику з переліку злочинів, хоча в законодавстві все ще існують положення, покликані запобігти збоченню осіб, які не досягли повноліття. Пропаганда, завдяки якій цього було досягнуто, переконала людей, що у наш час така практика є цілковито соціально прийнятною. А звідси лише один крок до того, щоб перестати вважати її гріховною і почати стверджувати, що Всевишній поблажливо ставиться до неї. Таке переконання, як не сумно, проникло навіть у мислення християн.

Однак не варто забувати, що між злочином і гріхом є велика різниця. Злочин — це порушення законів держави; а гріх — порушення Божого закону. Держава не має на меті керувати всіма діями людей і обмежувати їх. Вона керує і обмежує лише ті, які можуть завдати шкоди іншим людям, тобто суспільству. У всьому іншому законодавство дає людині свободу робити те, що їй заманеться. Проте з законами Божими все інакше. Перед Богом людина відповідальна за кожен свій вчинок, кожне слово, кожна думка та кожен мотив. Безперечно, так само як і держава, Бог забороняє все, що завдає шкоди іншим; але Божі закони набагато глибші, ніж закони держави, і охоплюють значно ширшу сферу життя. Існує ціла низка аспектів, які Божий закон називає гріхом і які не мають нічого спільного зі шкодою, завданою іншим людям. Вони є неприйнятними лише тому, що Бог — це Бог, і Він вважає їх неприйнятними. Без сумніву, Бог має на це Свої причини і знає, що найкраще для людини. Однак ми повинні підкорятися Його законам не тому, що знаємо, чому Він установив їх, а тому, що розуміємо, що Він бажає нам найкращого і що покоряться Йому — нам на користь. Ми маємо бути покірними Богові вже тому, що Він є остаточним моральним арбітром.

Рішення змінити законодавство й розглядати гомосексуальну практику уже не як злочинну було ухвалено на тій підставі,

що це особиста справа окремих осіб, яка не завдає шкоди суспільству, а отже, не має контролюватися з боку держави. Більше того, дехто стверджує, що закон повинен захищати гомосексуалів. Однак твердження про те, що гомосексуалізм не завдає шкоди суспільству, є щонайменше вкрай сумнівним. Схильність до гомосексуалізму може бути вродженою (що сталося не з вини конкретної людини) у надзвичайно малій кількості випадків; найчастіше вона набута людиною після того, як та ознайомилася з цією практикою. Саме це призводить до того, що статеві інстинкти людини спотворюються і збочують у неприродному напрямі, у результаті чого вона може стати неспроможною бути щасливою у подружньому житті та мати дітей у шлюбі. І ця біда поширюється нашими громадами, як це колись сталося у Содомі й Гоморрі. Чи можна стверджувати, що в цих містах усі були гомосексуалами від народження, і тому вони не можуть нести відповідальність за свої діяння? Аж ніяк! Гомосексуалізм, безперечно, був набутий через практики, що передавалися від однієї людини до іншої, поки залежність не стала повсюдною. Якби так і тривало, незабаром населення цих міст скоротилося б, а згодом і вимерло б через відсутність нормальних повноцінних сімей. І якщо це – не шкода суспільству, то що ж це? На щастя, у багатьох країнах законодавство має положення, спрямовані на захист осіб, які не досягли певного віку; але збити зі шляху можна не лише неповнолітніх.

Проте навіть якщо вважати, що наше суспільство не має потреби у захисті від гомосексуалізму і його практика більше не є злочином, це все одно гріх, адже закон Божий не можна лібералізувати. Тому перше, що повинен зробити гомосексуал, який потрапив у пастку, якщо він бажає допомоги Бога, — це погодитися з Ним і визнати гомосексуалізм гріхом. Мене можна звинуватити у тому, що моїй пораді не вистачає співчуття, а також, що мої слова розходяться з думкою сучасної психіатрії. Однак Біблія часто суперечить сучасній думці, і коли ми закликаємо

людину називати гріх гріхом, це не викликає у неї поглибленого почуття провини, а, навпаки, допомагає зробити перший крок до визволення. Бо якщо гомосексуалізм не є гріхом, а просто невдалою рисою у її образі, він залишається з нею на все життя; і з цим нічого не можна зробити, окрім як навчитися жити з цим. Колись один психіатр сказав мені: «Ми не ставимо собі за мету вилікувати гомосексуала, а лише перетворити нещасного гомосексуала на щасливого!» Якщо людина готова назвати гомосексуалізм гріхом, то у неї є надія, надія на Спасителя, кров Якого очищає від гріха; і вона переконається, що визнання гріха — це те найкраще, що може привести її до зустрічі з цим Спасителем. Вона виявить, що викуплення через кров Христа — саме для такої людини, як вона, і Його сила доступна для неї та здатна звільнити її від усього, що вона визнає гріхом.

У світлі чіткого визначення гомосексуалізму Біблією, не залишається жодного місця для його виправдання і заперечення його гріховності. Біблія — це наш єдиний підручник, який передає думку Бога стосовно цього, чітко і недвозначно. Бог повністю знищив Содом та Гоморру тому, що у цих містах був поширений цей гріх. У Посланні до римлян 1:18 написано, що «гнів Божий з'являється з неба на всяку безбожність і неправду людей». А далі пояснюється, що саме привертає цей гнів: «Бо їхні жінки замінили природне єднання на протиприродне. Так само й чоловіки, позоставивши природне єднання з жіночою статтю, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, і чоловіки з чоловіками сором чинили. І вони прийняли в собі відплату, відповідну їхньому блудові» (Рим. 1:26–27). У 1 Посланні до коринтян 6:9–10 написано: «Хіба ви не знаєте, що несправедні не впадуть у Царство Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижаки — Царства Божого не впадуть вони!» Під поняттям «мужоложники» розуміється «гомосексуали», і

Павло попереджує, що вони не впаднуть Царства Божого. В іншому вірші він каже: «Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження, бо гнів Божий приходить за них на неслухняних» (Кол. 3:6). Отже, перше, що має зробити гомосексуал, який прагне звільнитися від свого гріха, — це визнати, що він чинить гріх, який накликає гнів Божий.

Нам необхідно бути обережними, щоб зрозуміти, у чому полягає гріх, у якому треба розкаятися, інакше ми ризикуємо потрапити в тенета омани і повести туди за собою тих, кому хочемо допомогти. Гомосексуальні схильності людини – це природа, гріховна природа. Більшість людей мають нормальну природу, проте у декого вона збочена. Збочена природа сама собою не більш грішна, ніж звичайна; гріхом її робить те, що ми з цією природою робимо. Можна або потурати собі й використовувати її усупереч Божій волі, а можна заборонити собі й зрестися її. І блуд, і гомосексуалізм є однаковим гріхом. І те, й інше — це потурання плоті у тому, що суперечить волі Бога. Єдина відмінність між ними полягає у природі, яка при цьому використовується. Незалежно від того, чи людина з гомосексуальними нахилами потурає своїм збоченим бажанням фізично, чи це потурання лише у її фантазії — усе одно це гріх. Однак якщо людина наполегливо зрікається цієї природи перед Богом, розкаюється у своєму серці та просить Ісуса допомогти їй протистояти спокусі й звільнити її, — це вже перший крок до святості — святості для гомосексуала! І, як ми побачимо в цьому та наступних розділах, це реальна можливість, яку пропонує Ісус Христос.

Тому нехай така людина не почувається осудженою лише тому, що вона має цю збочену природу; важливо те, що вона з нею робить. Схильність до гомосексуалізму може бути вродженою, і таку людину навряд чи можна звинувачувати в цьому. Однак вона може бути й набутою з її власної провини. У такому разі вона повинна змиритися й визнати це зло перед

Богом, а також попросити у Нього прощення і повністю відмовитися від цього гріха — хоча, звичайно, природа може все ще залишатися з нею. У такому разі ця людина буде перебувати в тому ж становищі, як й інша, обидві з цією природою, але тепер їй не потрібно впадати у відчай і засуджувати себе. Тепер обом надається можливість сповідатися перед Богом у тому, що вони не зрікалися, а потурали своїй хіті, й прийти до хреста Ісуса з вірою в Його обіцянку простити їхній гріх і очистити їх від усякої неправди. Це означатиме різкий і безповоротний розрив будь-яких неприйнятних стосунків та рішення уникати спокусливих ситуацій. Біля ніг Христа вони не просто просять допомоги протистояти спокусам, які їхня природа може продовжувати їм посилати, але дозволяють Йому взяти цю боротьбу на Себе — всю і повністю. Різниця полягає у тому, що ми не просто просимо Ісуса допомогти нам, а благаємо Його взяти боротьбу на Себе і явити Свою владу. Тримаючись близько до Його хреста, розкаюючись у кожному неправильному русі й підносячи вчинене до хреста, вони отримують звільнення від Господа; бо кров Ісуса продовжує очищати нас, коли ми приходимо до Нього з першими початками гріха. Я знав тих, кому Господь допоміг настільки дивовижно, що сьогодні вони щасливо одружені й мають дітей. Є й інші, ті, хто не відчувають, що можуть одружитися, однак вони все ж отримали перемогу над гріхом.

Усе це надзвичайно відрізняється від того, як поводить себе гомосексуал-практик. Не бажаючи вести нормальне статеве життя, він вважає своїм невід'ємним правом потурати собі у збоченнях. Але людина з нормальною орієнтацією так не міркує. Можливо, вона не може одружитися (на цей момент чи взагалі), проте не вважає, що має право поводитися розбещено з кожною привабливою особою протилежної статі, яку зустрічає. Їй доводиться зрікатися своїх природних імпульсів, щоб бути хоча б гідним членом суспільства, не кажучи вже про те, щоб бути благочестивим християнином.

Гомосексуал може запитати: чи означає це, що я ніколи не матиму сексуальної реалізації? Так, це може означати саме це, якщо (чи поки) Бог не змінить вашу природу. Багатьом людям доводиться прожити життя без шлюбу. Можливо, у них немає іншого вибору, або, можливо, вони вирішили відмовитися від нього, щоб не одружуватися з тим, хто не обраний для них Богом. Проте такі люди змогли по-справжньому реалізувати себе у житті, навіть не маючи сексуальних стосунків, й Ісус Христос став для них усім, що їм потрібно, більшим, ніж чоловік чи дружина. Ось чому ви маєте потребу в тому, щоб прийняти Господа Ісуса як свого власного Спасителя, Який візьме ваше життя і наповнить ваше серце. Бо по-іншому бути не може. Якщо ж у вашому серці живе Ісус Христос — у вас є все, що вам потрібно. Він знає, як винагородити вас за вашу відмову від власних бажань і дати можливість жити та служити іншим так, як інакше ви ніколи не змогли б.

Окрім того, гомосексуал може запитати: чи може Ісус змінити мою збочену природу, щоб мені більше не потрібно було боротися з нею? Так, може! Він уже зробив це для багатьох, хто сьогодні насолоджується нормальним життям. Але навряд чи це станеться, якщо ви не прийдете до Нього й не скажете: «Візьми мої бажання, я приношу їх до хреста, щоб віддати у Твої руки». Тоді Ісус змінить вашу природу, або зовсім раптово, або поступово. Якщо ж Його воля буде інакшою, ви продовжите йти своїм хресним шляхом, але тепер уже в мирі з Ним.

Я мушу поспішити додати важливе пояснення до щойно сказаного про збочену природу, щоб той, хто колись вдався до якогось гомосексуального акту, не подумав, що його вчинок указує на те, що він гомосексуал і назавжди осідланий своєю збоченою природою. Останнім часом психіатри та законодавці багато висловлюються на цю тему. Я неодноразово чув думку, що така особа може у відчаї класифікувати себе як одну з тих, хто ніколи не зможе укласти щасливий шлюб, і таким чином стати частиною

цієї замкнутої групи самотніх людей, яка похмуро бореться зі своєї хіттю, а потім здається і починає потурати їй. Така людина може бути далека від істини й цілком може не бути гомосексуалом. Будь-яка нормальна гетеросексуальна особа могла вчинити гомосексуальний акт, якщо вона виявляє непокору заповідям Божим і вирішує спробувати новий сексуальний досвід.

Правда полягає у тому, що Бог називає гомосексуалізм гріхом, і запрошує людину прийти до Нього, щоб відкрити перед собою двері надії. Бо, як ми вже зазначали, якщо гомосексуалізм — це гріх, то у Христі є ліки від цього, а також від усіх інших гріхів. Святе Письмо не ставить цей гріх в особливу категорію, як такий, що потребує якогось особливого ставлення, а просто класифікує його разом із усіма іншими гріхами. Цитований раніше уривок із Послання до римлян, у якому йдеться про те, що жінки змінюють природне використання на таке, що суперечить їхній природі, а чоловіки розпалюються пожадливістю один до одного, далі описує людей, віддалених від Бога, як сповнених усілякої неправди, зла, жадібності, злості, заздрощів, убивства, чвар, обману та багато чого іншого. Усе це класифікується разом як звичайний, очевидний гріх, до якого належить і гомосексуалізм. Саме таким його бачить і Бог. І якщо в Господі Ісусі людина може отримати прощення та очищення від зла, жадібності, злості, заздрощів, убивства, чвар та обману, то те саме стосується й гомосексуалізму. Господь Ісус бачив цей гріх і всі інші гріхи та спокутував його, коли «тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево» (1 Петр. 2:24), і «кров Ісуса Христа... очистила нас від усякого гріха» (Зах. 13:1; 1 Ів. 1:7), від гріха гомосексуалізму та від усіх інших гріхів. Нам лише необхідно визнати свій гріх перед Богом та повірити в Його готовність і силу простити його, очистити від нього, звільнити від сорому і подарувати зцілення, негайне або ж поступове.

Аспекти, які ми згадували стосовно інших видів сексуального гріха і які стосуються й цього, — це примноження гріха і

шкода, заподіяна іншим людям. Практикуючи гомосексуалізм, людина передає своє збочення іншим, сприяючи тому, щоб іще хтось став на цей шлях, руйнуючи чиєсь статеве життя і позбавляючи його можливості мати щасливий шлюб. Навіть там, де цей гріх відбувається між двома закоренілими гомосексуалами, кожен із них усе одно повинен узяти на себе провину за кривду, завдану іншому; оскільки він проштовхує свого партнера далі на дорозі гріха і значно ускладнює його зцілення.

Якщо грішник бажає зазнати повного відновлення благодаттю через покаяння біля ніг Ісуса, йому необхідно буде зробити ще й подальші кроки. Приділіть цьому час, любі, замисліться про гріховність кожного забутого аспекта і визнайте її перед Богом. Тоді ви отримаєте у серце Його мир і пізнаєте, що вас прощено, відновлено та зцілено. Тоді, якщо Він пошле вас до тих, із ким ви згрішили, щоб просити у них прощення, Він також може використати ваше свідчення і для їхнього відновлення та зцілення.

7.

Безчестя, спричинене власному тілу

Я вагався, чи розмішувати у книжці розділ про те, яке зло людина заподіює собі через неприйнятну сексуальну поведінку, оскільки вона зазвичай усвідомлює втрату, якої зазнала, і нещастя, якого завдала собі через такі дії, принаймні вже заднім числом. Втрати, які зазнає людина, — це втрата чистої совісті, це життя із почуттям провини і потребою завжди щось приховувати тощо. Тому кривда, заподіяна людиною собі, навряд чи є забутим аспектом. Тож про цей аспект багато писати не потрібно.

Існує, однак, кривда, яку людина чинить собі своєю неприйнятною сексуальною поведінкою і про яку забуває, коли приходиться до Бога за прощенням та відновленням. Це безчестя, учинене своєму власному тілу.

Перш за все важливо розуміти ставлення Бога до наших тіл, описане в Новому Завіті. Павло каже: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе Він у вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої?» (1 Кор. 6:19). Коли людина розкаюється у своєму гріху і приймає Ісуса Христа як свого особистого Господа і Спасителя, її серце очищується кров'ю Христа і

в ньому оселяється Святий Дух, щоб керувати нею. Павло хотів би, щоб ми побачили, як надзвичайно, що Сам Святий Дух, третя Особа Трійці, живе і діє в нас. Саме завдяки цьому наші тіла стають Його храмом, а тому вважаються святими та відділеними для божественного використання, як це було з давнім храмом в Єрусалимі. Це стосується навіть того, хто ще не вірує. Його тіло поки не є храмом Святого Духа, однак це завжди потенційно можливо, тому що він має можливість прийняти Христа як свого Спасителя; окрім того, ціну його викуплення вже сплачено, а право власності на його тіло належить Христові, навіть якщо він сам ще не погоджується на це.

З огляду на це, будь-яке зловживання нашими тілами є зневажання храму Божого, за яке призначено найсупорніше покарання. «Як хто нівечить Божого храму, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той — то ви!» (1 Кор. 3:17). А всяка неприйнятна сексуальна поведінка — це саме те, що споганює святий храм Божий. Це — негідне використання Його храму для інших цілей, ніж ті, для яких він призначений. Тіло, яке варто використовувати для поклоніння Богові, використовується для поклоніння дияволу. Яке жахливе осквернення! Яку ганьбу ми вчиняємо зі своїм тілом! Сучасне слово — «зловживання» тілом, тобто вживання для зла. Красномовним є те, що давнім виразом, який використовувався для опису мастурбації, є «самозловживання» і що нині цей термін замінено на більш нейтральний, технічний, імовірно тому, що люди не хочуть нагадувати собі про справжню природу того, що вони роблять. Коли людина займається цим сексуальним потуранням, вона зловживає собою, використовує своє тіло для цілей, для яких його не передбачали ні Бог, ні природа.

В іншому уривку Павло дає нам ще більш чітке уявлення про наше тіло. Він любить говорити про те, що віруюча людина приєднана до Христа через Святого Духа, який живе в ній, як кінцівки приєднані до тіла. Христос — це голова, а ми — Його члени, приєднані до Нього, і нас сповнює життя, дане Ним. Отож

погляньмо, як Павло знову вдається до цієї метафори: «Хіба ви не знаєте, що ваші тіла — то члени Христові? Отож, узявши члени Христові, зроблю їх членами розпусниці? Зовсім ні! Хіба ви не знаєте, що той, хто злучується з розпусницею, стає одним тілом із нею? Бо каже: «Обидва ви будете тілом одним» (1 Кор. 6:15–17). Коли чоловік заходить у квартиру на запрошення жінки сумнівної репутації або в «будинок розпусти», він приєднує до цього і дорогоцінне тіло, ті члени, які є членами Христа, і робить їх одним із розпусницею без принципів і честі, тим самим повністю нехтуючи високі й святі цілі, які задумав для них Бог.

Те, що було сказано про самозловживання та проституцію, однаково справедливо й для всіх інших форм аморальності, гомосексуалізму та сексуального збочення.

Послухайте, нарешті, подальше слово Павла з цього приводу, яке підсумовує усе: «Утікайте від [сексуальної] розпусти. Усякий бо гріх, що його чинить людина, є поза тілом. А хто чинить розпусту, той грішить проти власного тіла» (1 Кор. 6:18). Чи не зрозуміло, що неприйнятна сексуальна поведінка — це ганьба, вчинена над тілом, яке є храмом Духа Святого? Блудник грішить проти власного тіла.

Отож розкаймося у тому, що ми зневажили своє тіло, і визнаймо свій гріх перед Богом. Згадаймо Євангелію та нагадаймо собі: благодать Господа Ісуса полягає в тому, що кожен, хто розкається у будь-якому вчиненому гріху, гарантовано отримує прощення. Жінці, яка вчинила перелюб, у 8-му розділі Євангелія від Івана, Ісус сказав: «Не засуджую й Я тебе. Иди собі, але більш не гріши!» (Ів. 8:11), тоді як лицемірні фарисеї, які намагалися звинуватити її перед Ним, так і залишилися у темряві власного гріха.

Зазначимо, що багато святих у Коринтській церкві були наверненими саме з цієї практики. Павло виголошує: «Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі — Царства Божого не впадкують вони!». Однак, ска-

завши це, він радісно додає: «І деякі з вас були такими, але... (яке чудове це але!) ви очистилися, були освячені й виправдані в ім'я Господа Ісуса Христа і Духом Бога нашого». Коринтська церква була церквою навернених і прощених розпусників, перелюбників, гомосексуалів, злодіїв та п'яниць. А чому б і ні? – Саме такою і має бути Церква — зібранням грішників, спасених милістю Божою та Його благодаттю!

Одного разу після зустрічі в американському християнському коледжі у великому місті до мене підійшов молодий чоловік. «Мене турбує цей вірш, – сказав він і вказав на ці слова у своїй Біблії із 1 Послання до коринтян 6:9–10: «...гомосексуали ...не успадкують Царства Божого». — Я такий, це про мене сказано, — сказав він, — тому я не зможу потрапити до Божого Царства». «Але ви не повинні зупинятися на прочитаному, — відповів я, — прочитайте наступний вірш: «І деякі з вас були такими, ви очистилися, були освячені й виправдані в ім'я Господа Ісуса Христа і Духом Бога нашого». Покайтесь глибоко біля підніжжя хреста, і Ісус зробить усе це й для вас. Тоді ви станете одним із незчисленної когорти грішників, урятованих Божою милістю».

8.

Тяжкий злочин проти Бога

Тепер ми підійшли до основної з усіх кривд, які неналежна сексуальна поведінка може заподіяти, і тієї, яка найлегше забувається, — кривди, заподіяної Богові. Це той аспект гріха, у якому Давид каявся більше, ніж у будь-якому іншому. І в своєму найвідомішому псалмі покаяння з цього приводу він каже: «Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм» (Пс. 50:6). І все ж Давид не бачив цього доти, доки до нього не прийшов пророк Натан.

Кульмінацією довгої історії, детально розказаної нам у Слові Божому, стали слова: «Та в Господніх очах була злою та річ, що оце зробив був Давид» (2 Сам. 11:27). З неї ми бачимо, що є моральний арбітр, який стурбований кривдою, заподіяною невинним. Однак що це за незадоволення, яке виникає у Господа? Це всього лише невдоволення законодавця, чиї закони ігнорують? Чи, може, Бог приймає цю кривду особисто? Саме так я і вважаю, хоча Давид не задумувався над цим, поки послання Натана не відкрило йому очі.

У 2 Книзі Самуїла 12:7–10 описано кривду, заподіяну Богові: «Ти той чоловік! Так сказав Господь, Бог Ізраїлів: Я помазав

тебе над Ізраїлем, і Я спас тебе з Саулової руки. І дав тобі дім твого пана, та жінок пана твого на лоно твоє, і дав тобі дім Ізраїля та Юди, а якщо цього мало, то додам тобі ще цього та того. І чому ти зневажив Господнє слово, і вчинив це зло в очах Його? Хіттеянина Урію вбив ти мечем, а його дружину взяв собі за жінку. А його вбив мечем Аммонових синів. А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене, і взяв дружину хіттеянина Урії, щоб була тобі за жінку». Яка ж безмірна доброта, виявлена Богом до Давида! Ніхто краще за Давида не знав, наскільки добрий до нього Бог. Через Натана Бог нагадав Давидові про те, як нікому не відомий хлопчик-пастух, наймолодший у своїй родині, з Його милості й благодаті був обраний наступним Божим ставлеником — царем Ізраїля — і помазаний Самуїлом. Ці слова навіяли Давидові спогади про грікі ревності та ненависть, які він роками терпів від тодішнього правителя царя Саула; про те, як від його рук він неодноразово перебував на межі смерті, і про те, як Бог знову і знову рятував його. Йому згадалося, як до нього, переслідуваного царем юнака, спочатку звернув свою прихильність дім Юди, а пізніше — і весь дім ізраїльський, і нічого він не досягнув самотужки — це був дар від Бога. Він згадав про всі багатства, які Бог дав йому, а якщо попри всю цю щедрість Давид вважав, що цього недостатньо, то Він готовий був дати йому ще більше: «...а якщо цього мало, то додам тобі ще цього та того» (2 Сам. 12:8); зокрема й усіх жінок, яких Він дав йому для його сексуального задоволення. Бог ні до кого не виявляв більшої щедрості, ніж до Давида, і це було йому відомо.

Тоді пролунали слова, які врізалися прямо в серце Давида: «Чому ти зневажив Господнє слово, і вчинив це зло в очах Його?» Іншими словами, Бог сказав: «Коли тобі дано стільки, навіщо ти схопив маленький плід, який був заборонений тобі, — дружину іншого чоловіка, — ніби Я дав тобі недостатньо, ніби Я не готовий дати тобі ще більше, ніби я не знаю, що найкраще для твого

щастя, ніби я не люблю тебе всім серцем?» Ці слова звучать, немов ридання, у них видно всю глибину болю, якої Бог зазнав через гріх Давида. Це вразило Давида. Не було вже йому чого приховувати, чим виправдовуватися чи вигороджувати себе. У цю мить він упокорився перед Богом і одним коротким реченням висловив найважливіше, що може сказати людина: «Згрішив я перед Господом» (2 Сам. 12:13), адже саме цей аспект його гріха і потреба у Божому прощенні заповнили його серце й розум.

Як часто людина здатна побачити всі елементи провини перед Богом через свою сексуальну поведінку і визнати їх? Сексуальні злочини не завжди чиняться через те, що людині чогось бракує. Часто людина грішить попри доброту і щедрість до неї Бога. А Бог такий добрий до людей! Юнакові чи дівчині дано так багато — хороші батьки, щаслива родина, достаток і процвітання, райдужні перспективи, і хто знає, що ще доброго Бог запланував у майбутньому, бо Його добро поширюється на все творіння, незалежно від того, визнає воно Його чи ні. І цей юнак чи дівчина не мали потреби у тому, щоб хапати недозрілий заборонений плід. Їм варто було лише чекати Божого часу, і Він дав би їм усе, відповідно до Своєї волі: кохану супутницю чи супутника життя, дім, щасливу сім'ю та задоволення сексуальних бажань — і все це без гіркоти, гріха та мук сумління. Та ні, він чи вона мусили зірвати той єдиний заборонений плід, ніби Бог жадібний і ніколи не дасть їм того, чого вони прагнуть, якщо вони самі швиденько не скористаються якоюсь мізерною можливістю. І, роблячи це, вони заподіюють Богові велику кривду. Те, що стосується неодружених, ще більше стосується одружених. Стільки дав їм добрий Бог: чоловіка чи дружину, дітей, радість, дім. Ніхто не очікував, що їхня сім'я розпадеться. Якою б не була причина їхнього вчинку, вона полягала не в тому, що Бог не був до них добрий, не тому, що Він не був готовий дати їм ще більше. Саме жадібність та недовіра людини до Бога й

невіра у Його доброту посприяли тому, що перші люди зірвали заборонений плід — і в цьому процесі ніхто не постраждав більше, ніж Бог.

Метод, до якого вдався диявол, щоб змусити наших прабатьків скоїти перший гріх, був саме такий. Він сказав: «Чи Бог наказав: Не їжте з усякого дерева раю?» (Бут. 3:1). Своїми словами він відвернув їхню увагу від тих дерев, плоди з яких їм можна було їсти, — яких була велика кількість, — і зосередив її на тому одному, з якого їм їсти не було дозволено. Диявол продовжував це робити (і я не сумніваюся, що він спокушував наполегливо й безперервно, можливо, протягом тривалого періоду), поки, нарешті, вони й насправді відчули себе безправними, обмеженими у своїх свободах, контрольованими з усіх боків — і все це через дерево, плоди якого їм було заборонено їсти. Метью Генрі так висловився з цього приводу у своїх «Коментарях»: «Диявол, наголошуючи на винятку, намагався переконати їх у тому, що нізащо не можна йти на поступки у цьому питанні. Божественний закон не можна засудити, якщо спочатку його не перекрутити».

Хіба це не метод, яким користується диявол, коли має справу з нами? Він відвертає нашу увагу від усього того доброго, що дав нам Бог, і зосереджує її на тому, що заборонено — гарне обличчя, на яке ми не маємо права дивитися з пожадливістю, особа, про яку нам заборонено допускати похитливі думки, ті, до кого заборонено залицятися. Диявол так зосереджує наш погляд на забороненому, що зрештою ми дозріваємо до того, щоб повстати проти моральних законів, які, як нам здається, стискають нас із усіх боків, — і забуваємо про всі інші дерева, велику кількість яких Бог дав нам.

Однак диявол пішов ще далі. Навіявши нам, що заборона є необґрунтованою та несправедливою, він почав підривати авторитет Того, Хто її установив, Самого Бога, висловлюючи

припущення, що Бог мав власні приховані мотиви, відмовляючи їм у плодах цього дерева. Зауваживши назву дерева — дерево пізнання добра і зла, він сказав: «Бо відає Бог, що дня того, коли будете з нього ви їсти, ваші очі розкриються, і станете ви, немов Боги, знаючи добро й зло» (Бут. 3:5). Іншими словами: «Бог забороняє вам їсти з цього дерева тому, що Він не хоче, щоб ви знали занадто багато, Він не хоче, щоб ви були рівними Йому, Він хоче контролювати вас і не бажає для вас найвищого блага; тому краще взяти все у свої руки!» І так тривало доти, поки серце Єви не затверділо й не повернулося проти Бога, поки вона не повірила у брехню диявола, що зробити запропоноване ним необхідно з метою самозахисту. Як чудово у Біблії описані ситуації з життя сучасної людини! Ця історія стоїть за стількома падіннями наших сучасників, стількома випадками компромісу з гріхом, поступками перед сумлінням! Дівчина, яку Бог закликає утриматися від передчасного сексуального досвіду, боїться, що якщо вона не здобуде його зараз, то потім буде пізно. І взагалі її життя таке важке. Бог не дав їй того, що дав іншим; здається, він забув про неї і буде краще, якщо вона візьме контроль над своїм життям у свої руки. Те ж саме стосується і кожної іншої категорії людей, як гомосексуалів, так і гетеросексуалів.

Однак найбільше при цьому страждає Бог; Той, Чие серце так відрізняється від того, що вони про Нього думали; Той, Хто планував для них більше добро, ніж вони собі уявляли. Як страждає чоловік, який, повернувшись із закордонного відрядження, виявляє, що хтось отруїв розум його дружини та дітей і налаштував їх проти нього та що тепер, замість того щоб бігти йому назустріч, вони тікають і повстають проти нього, будучи абсолютно впевненими, що, якщо вони не завдадуть удару першими, він заподіє їм зло. На жаль, вигадувати приклади, щоб проілюструвати це, не доводиться. Їх так багато навколо. Колись я жив у будинку, де двох дітей моїх сусідів охопив страх, що

батьки не будуть їх належно годувати. Цей страх став настільки сильним, що перетік у якийсь незвичайний психологічний стан. Із кожним прийомом їжі виникало все більше занепокоєння, і вони завжди сиділи на кухні, щоб переконатися, що мама приготує обід. Окрім того, вони боялися, що батьки економитимуть продукти, і перевіряли, чи мама додає у суп м'ясо або цукор у десерт. Як болісно це для люблячих батьків! Якщо припустити, що ця проблема не вирішилася, можна було б уявити, що діти могли колись зробити щось жахливе своїм батькам, будучи переконані, що батьки налаштовані заповідати їм зло. Усе це ілюструє гірку кривду, завдану Богові, коли люди вірять тому, що диявол вкладає у їхню свідомість, і намагаються узяти контроль над своїм життям у власні руки.

Це ще один забутий аспект сексуальної поведінки, і найважливіший із них, — кривда, вчинена Богові. Щоб людина отримала мир із Богом і відновилася, їй доведеться впокоритися перед Ним, як це зробив Давид, і разом із ним сказати: «Помилуй мене, Боже, з великої милости Твоєї, і з великого милосердя Свого заглядь беззаконня мої! Обмий мене зовсім з мого беззаконня, й очисти мене від мого гріха, бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно. Тобі, одному Тобі я згрішив, і перед очима Твоїми лукаве вчинив, тому справедливий Ти будеш у мові Своїй, бездоганний у суді Своїм» (Пс. 50:2–6).

Хіба не чути в цих словах ридання людини, яка усвідомлює, що вона згрішила проти доброти Бога і Його високої мети для її життя? І хіба це не ті слова, якими ви могли б молитися самі, розкаюючись перед Господом?

*О, благодать! Спасенний я,
Мене Господь звільнив:
Хоч мертвим був — вдихнув життя,
Сліпим був, та прозрів.*

*Це благодать забрала страх,
Що душу полонив,
І Божий страх мені дала,
Тепер у серці мир.*

*Він з мене зняв кайдани всі,
Господь-Спаситель мене звільнив,
Його любов — немов ріка,
О, благодать! Спасенний я!*

*Вже охолоне сонця жар,
Земля припинить рух,
А я Отцю на Небесах
Співатиму хвалу!
Співатиму хвалу!*

9.

Дивовижна благодать — безлад упорядкований!

Мета Бога у Його стосунках із грішниками – це не їх за-судження та знищення, а їх відновлення та зцілення. І Господь Ісус Христос досягає успіху й у цьому. Він робить це у сфері сексуального життя так само, як і в будь-якій іншій. Насправді Його прощення, відновлення та зцілення настільки успішні, що те нове, що Він буде з уламків нашого гріха після нашого роз-каєння, є кращим, ніж те, що було до цього. Саме тому на Небі не буде марних жалю, каяття і думок про те, «якби все було інакше». Своєю благодаттю Бог здійснив у нас відновлення і зцілення, а наше життя стало повноцінним та повнокровним. Озираючись назад, ми бачимо, що божественний Гончар знову переробив посудину, яку ми зіпсували, «і знову зробив з неї іншу посудину, як сподобалося ганчареві зробити» (Єр. 18:4) для безмежної слави Своєї. Він зітре з наших очей кожную сльозу, і нам не залишатиметься нічого, лише співати Йому хвалу. Як чудово, що ми можемо висушити сльози вже зараз і почати співати Йому.

*Я спасений з гріха. Вже я Божий слуга.
Серцем вірю в Христа Ісуса.
Спокій Він мені дав. Всі гріхи з душі зняв.
В Сина Божого вірую я.*

В історії Давида добре видно милість, яка прощає неправду й упорядковує безлад. Його історія записана на сторінках Святого Письма не стільки для того, щоб розповісти про царя, який скоїв гріх, як для того, щоб розповісти про Бога, який милостиво дарував прощення і підняв упалу людину. Благодать Божа і послане Ним відновлення були настільки великими, що те, що мало стати горем і ганьбою Церкви (що її найкращий псаломспівець так ганебно упав), перетворилося на одне з її найбільших надбань. Для розкаяних грішників жодне свідчення не є таким підбадьоренням і приводом для надії, як свідчення Давида, викладене у Псалмах 32 і 50. Мені хочеться думати, що, передаючи аркуші з записами псалмів співцеві, Давид сказав: «Навчи цьому людей, заспівайте в храмі, і нехай увесь світ пізнає милість, яку Бог виявив до мене, грішника». Благодать Божа і в наш час перетворює наші поразки на надбання, головним із яких є надбання свідчення, яке заохотить інших грішників прийти до Ісуса Христа з розкаянням.

Перше, що ми бачимо у цій історії, це те, що Давид розкався і зробив це щиро та глибоко, щойно Натан передав йому послання від Бога. Він змирився перед пророком, ні хвилини не ухиляючись від осудження та не виправдовуючись, і сказав: «Я згрішив перед Господом» (2 Сам. 12:13). Глибину його розкаяння можна оцінити тим, що він охоче записав своє свідчення, свідчення прощеного грішника, і воно прозвучало у храмі. Наскільки він відрізнявся від свого попередника, царя Саула, який, коли його засудив пророк Самуїл, сказав ті самі слова: «Я прогрішився», але потім виявив, наскільки нещирим було його покаяння, додавши: «Але вшануй мене перед старшими

мого народу та перед Ізраїлем, і вернися зо мною, а я поклонюся Господеві, Богові твоєму» (1 Сам. 15:30), тобто, щоб ніхто не дізнався про мій гріх, бери разом зі мною участь у релігійних церемоніях. З іншого боку, Давид охоче називав себе тим, ким він був, насправді грішником, якого Бог помилував. Глибину його розкаяння демонструє той факт, що він записав своє свідчення у 50-му псалмі без жодних ухилинь, прикрас чи виправдань свого гріха. Навпаки, він благав: «Визволь мене від переступу кровного, Боже, Боже спасіння мого, мій язик нехай славить Твою справедливість!» (Пс. 50:16). Давид називає свій гріх тим, чим він є насправді, – убивством. Без сумніву, навколо нього було чимало людей, готових узяти на себе його провину або переконати його, що насправді не він учинив убивство. Але Давид змирився перед Богом, назвав себе вбивцею і попросив Суддю всієї землі простити його злочин.

На запитання, чому Давид повівся настільки чесно і самокритично, можна відповісти лише тим, що він знав Бога, якому служив, знав, що Він милосердний, милостивий і готовий помилувати кожного, хто розкається у своєму гріху. Отож він знав, що має визнати свою гріховність. І відповідь не примусила довго себе чекати: «І Господь зняв твій гріх, — не помреш!» (2 Сам. 12:13). Однак зверніть увагу на слово «і», вжите у значенні «також». Іншими словами, Натан сказав: «У своєму визнанні та самосуді ти зрікся свого гріха. Господь також вчинив так само, і тепер твій гріх можна вважати назавжди зниклим». Боже милосердя вражає!

*Ти против, Ти омив всі гріхи мої,
І тепер знаю точно я,
Що прощений, я Тобою прощений!*

І хоча для вирішення ситуації, до якої призвів гріх Давида, потрібен був час, і хоча цареві доводилося пережити суворі

дисциплінарні заходи, він проходить через усе це як прощена людина, яка має мир із Богом, перебуває у спілкуванні з Ним і відчуває Його підтримку.

Таку ж благодать Бог пропонує і кожному з нас, коли ми розкаюємося, як Давид. І ця благодать для нас певна й очевидна, оскільки ми знаємо, що ще коли ми були грішниками, Бог послав Свого Сина на смерть за нас на хресті. Тієї миті, коли ми впокорюємося і схиляємо голову перед Господом Ісусом у розкаянні та сповіді, ми чуємо: «І Господь зняв твій гріх!». Г. Кемпбелл Морган у коментарі до цього вірша в книжці «Світильник Слова» пише: «Людина відкидає свій власний гріх, якщо щиро визнає його. Це дає Богові можливість забрати його. Боже звільнення людини від гріха стає можливим лише завдяки божественній спокуті; однак грішник може отримати його лише тоді, коли він визнає свій гріх і розкаюється у ньому».

Нам справді треба вірити, що якщо Бог забрав у людини, яка покалася, її гріхи, то ніхто не може її знову звинуватити у них. «Як далекий від заходу схід, так Він віддав від нас наші провини!» (Пс. 103:12). І хоча, як і у випадку з Давидом, мине час, поки ситуація, яку спричинив наш гріх, буде повністю вирішена, і Бог може дисциплінувати нас за наш учинок, однак усе це ми будемо проходити як прощені люди разом із Ісусом. Іноді той факт, що наш гріх призводить до болючих наслідків, може заважати нам повірити, що Бог цілковито і беззастережно простив нам. Однак, незважаючи на це, ми повинні вірити, інакше ми зневажатимемо Бога і кров Його Сина, пролиту за нас, бо «хто не вірує Богові, той учинив Його неправдомовцем» (1 Ів. 5:10). І коли ми це робимо, Бог може змінити наслідки нашого гріха, і вони більше не вимагають суду над нами, а просто стають Божою природою, з якої Він буде наше майбутнє. Однак про це — трохи згодом.

Давид не лише розкався, але й безперечно підкорився дисциплінуванню від Бога через його гріх. Це, своєю чергою, на

додаток до чуда Божого прощення, викликало ще одну чудову благодать від Бога.

Незважаючи на те, що Боже прощення було абсолютно повним, Бог усе ж дисциплінував Давида. По-перше, Натан повинен був повідомити йому, що «ти спонукав зневаження Господа цією річчю, то син твій, народжений тобі, конче помере» (2 Сам. 12:14). А також: «А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки ... Ось Я наведу на тебе зло з твого дому» (2 Сам. 12:10–11). Ці два покарання, безумовно, здійснилися, а ми стали свідками зворушливого видовища – покірливості й лагідності Давида під покаранням, накладеним на нього Богом, адже він знав, що «Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає» (Євр. 12:6). Він знав, що його покарання – це не праведна кара судді, а радше дисциплінування люблячого батька, який уже пробачив йому. І тому Давид підкорився смиренно і беззаперечно.

Усе, що передав Давидові пророк Натан, збулося. Дитина, яку народила Вірсавія, захворіла. «А Давид молив Бога за дитинку, і постив Давид, і входить до кімнати, і ночував, поклавшись на землю» (2 Сам. 12:16). Однак, почувши звістку, що дитина померла, замість того щоб зневірився, «звівся Давид із землі, і помився, і намастився, і змінив свою одягу, і ввійшов до Господнього дому та й поклонився. Потому ввійшов до свого дому, і захотів їсти, — і поклали йому хліба, і він їв» (2 Сам. 12:20). Коли слуги висловили подив із його вчинків, він відповів: «Коли те дитя ще жило, я постив та плакав, бо казав: Хто знає, може, Господь учинить мені милість, і буде жити дитя те? А тепер, — померло воно. Нащо то я б постив? Чи зможу ще повернути його? Я піду до нього, а воно не вернеться до мене» (2 Сам. 12:22–23). Погляньте лишень на повне впокорення Давида перед покаранням, призначеним йому Богом.

Пророцтво Натана про проблеми, які виникнуть у сім'ї Давида, також здійснилося. Найтемніший момент настав у житті

царя, коли він дізнався, що його син Авесалом повстав проти нього, зумів налаштувати проти нього народ і узурпував престол.

Темряву тієї сумної ночі, коли Давидові довелося втікати у вигнання із кількома сотнями вірних йому чоловіків, прояснювало лише те, що все це відбувалося за словом Бога. І хоча обставини болісно стискали Давида, це робилося рукою Бога, який пробачив йому і якого він любив. З цієї причини Давидові не так важко було піддатися тиску цієї руки. Коли його прибічники хотіли взяти з собою Божий ковчег на знак того, що Бог — на їхньому боці, Давид заперечив Садоку: «Поверни Божого ковчега до міста. Якщо я знайду милість у Господніх очах, і Він поверне мене, то я побачу Його та мешкання Його. А якщо Він скаже так: Не бажаю тебе, — ось я: нехай зробить мені, як добре в очах Його» (2 Сам. 15:25–26).

Покора Давида Богові виявилася також у тому, що він не бажав відплати своїм опонентам. Коли один із його давніх ворогів прокляв Давида, а його послідовники хотіли вбити його за це, Давид відповів: «Дайте йому спокій, і нехай проклинає, бо так наказав йому зробити Господь! Може зглянетесь Господь над моєю бідю, і поверне мені цього дня добром замість його прокляття» (2 Сам. 16:11–12). Ніде лагідність та небажання відплати не були продемонстровані так яскраво, як у ставленні Давида до свого сина Авесалома. Коли Давид послав своїх людей проти Авесалома та його війська, він дав їм вказівку: «Обережно будьте мені з моїм юнаком Авесаломом!» (2 Сам. 18:5). Його метою було не заподіяти синові смерті, а повернути його живим, щоб продемонструвати свої любов та прощення і цим викликати в нього бажання добровільно підкоритися йому. Ніде ми не знаходимо такого кричущого розпачу, як коли Давид дізнається про смерть сина: «Сину мій, Авесаломе, сину мій! Сину мій, Авесаломе! О, якби я був помер замість тебе, Авесаломе! Сину мій, сину мій!» (2 Сам. 19:1). Така терпимість Давида до ворогів була зумовлена тим, що він повністю

впокорився перед Богом і приймав ситуацію як із Його руки. І Бог не лише простив Давидові, але й використав усі страждання та дисциплінування, які стали наслідком його гріха, щоб просунути його на шляху святості й покори Собі.

Так само відбувається і з нами. Хоча ми знаємо, що ми прощені, Бог може накласти на нас дисциплінарні покарання через наш гріх, яким ми покликані підкорятися повністю і беззастережно, нікого не звинувачуючи та усвідомлюючи, що всі вони йдуть із люблячої батьківської руки Бога, від Батька, який простив нам і бажає змінити нас на краще. Тільки так ми отримуємо благодать, яка бере жалюгідну ситуацію, в якій ми опинилися, і перетворює її на сировину, щоб будувати наше прекрасне майбутнє.

Однак іноді люди не до кінця розкаюються у своєму гріху, хоча й стверджують протилежне. Якось я чув про чоловіка, який упав у блуд, і баптистська церква, членом якої він був, призначила йому дисциплінарне покарання відповідно до Святого Письма. Його відсторонили від служіння, відлучили від церкви і заборонили брати участь у причасті, залишивши за ним право відвідувати церковні богослужіння. Зовні здавалося, ніби цей чоловік розкався у вчиненому гріху. Однак невдовзі він став членом іншої церкви, обурюючись тим, що його власна церква так жорстоко повелася з ним. Таким чином, його вчинок лише довів, що церква мала рацію, призначивши йому таке дисциплінування і не відразу поновивши його у всіх правах. Людина, яка по-справжньому розкаюється, з покорою прийняла б покарання. Вона мала б сказати: «Якби навіть мене відлучили від церкви назавжди, це лише мала частинка того, що я заслуговую за свій гріх», вона прийняла б дисциплінування як із руки Божої. Такою має бути людина, яка належить до товариства прощених грішників, яким насправді є християнська церква. Але якщо ми не приймаємо прощення і дисциплінування, то, можливо, ми не повністю розкаємося і не цілком підкорилися

Богові? Навіть люди бачать справжнє розкаяння (годі й казати, що його бачить Бог!). Дуже важко не пробачити по-справжньому впокорену людину.

Цілковито підкорившись Богові, Давид визнав, що тепер Бог працює над його справою і діє від його імені, виправдовує його і захищає від усіх ворогів. І тепер уже не Давид відповідальний за те, щоб виправити ситуацію, що виникла через його гріх, а сам Бог. Усі негативні наслідки тепер стали природою у процесі досягнення Божої мети в житті Давида. Бог визволив його від усіх ворогів і зрештою повернув на престол, якого, як можна було б подумати, Він справедливо позбавив його назавжди. Авесалом загинув, його армію розгромлено, а згодом народ надіслав Давидові послання: «Вернися ти та всі твої слуги!» (2 Сам. 19:15). І Давид став ще більш улюбленим і шанованим, ніж будь-коли раніше, престол його — міцнішим, а царство — заможнішим. Те, що він пережив, — ненависть лютих ворогів і безмежну відновлювальну благодать Бога, — тепер стали для псалмспівця Ізраїля темами для пісень прославлення Бога. Який чудовий приклад того, що Бог не тільки простив грішника, який розкався, але й став на його захист, продовжуючи ставитися до нього як до Своєї дитини та слуги.

Так само і з нами. Поки ми не покаємося, ми самі несемо відповідальність за ситуацію, яку створили. Однак із тієї миті, коли ми смиряємось і схиляємось перед Богом у розкаянні та сповіді, ситуація переходить у Його руки. Його мета полягає в тому, щоб перетворити шкоду на благословення. Як і у випадку з Давидом, тепер вона стає Його матеріалом для побудови благословенного майбутнього для грішника, який розкався перед Ним. Відповідальність перекладається з наших плечей на Його, і Він пропонує нам заспокоїтися в Ньому й просто співпрацювати з Ним та робити подальші кроки у світлі. Коли ми так чинимо, Він сам виправляє ситуацію і починає будувати щось нове, що несе відбитки Його почерку, і ми бачимо, як Він упорядковує

безлад та перетворює хаос на мир і порядок. І якщо хтось запитає, як можна мати мир із Богом серед труднощів, до яких призвели наші гріхи, я відповім, що ніщо не може зробити нас чистішими перед очима Бога, ніж кров Його Сина, Ісуса Христа, яка омиває нас, коли ми називаємо гріх гріхом і щиро та глибоко розкаюємося у ньому. Бог завжди на боці грішника, який розкаявся, навіть якщо той найбільший грішник на світі.

Такий тріумф благодаті простежується скрізь, де проголошується Євангелія Христа. Багато свідків піднімуться, щоб засвідчити про благодать, яка дарувала їм прощення, змінила їх, перетворила всю шкоду, заподіяну їхнім гріхом, на добро і зробила їм «краще, як за ваших початків» (Єз. 36:11). Ось ще один приклад. Молода незаміжня мати мого знайомого прийняла Господа Ісуса як свого особистого Господа і Спасителя, коли її життя лежало в руїнах. Через свою поведінку в минулому, а також із багатьох інших причин вона бачила себе грішницею, яку Ісус прийшов порятувати. Отримавши прощення за тяжкі гріхи, вона дуже полюбила свого Спасителя та навчилася жити з Ним у мирі й близькості. Прощення й очищення від гріха, які дав їй Господь Ісус, були настільки повним, що вона не відчувала жодного сорому та завжди свідчила про своє грішне життя і про свого Спасителя, який вирвав її з тенет гріха та дав спасіння. Вона випромінювала радість і виховувала сина, якого тепер прийняла як Божий дар — хоча не без того, що іноді їй доводилося-таки повертатися до підніжжя хреста, коли диявол дорікав їй за минуле. Вона хотіла, щоб її знали такою, якою вона є насправді, і завжди була готова дати свідчення про рятівну благодать Ісуса, дану незаміжній матері. Минуло кілька років. Вона вийшла заміж за християнина, і так утворилася ще одна християнська сім'я, за яку до Бога звучить безліч подяк. І все це утворилося з руїн. Не майте сумніву, коли ми дозволяємо Богові увійти в своє життя, завжди настає щасливий кінець, незалежно від того, наскільки жадливим було початкове становище.

Упевненість Давида в Божій благодаті до нього, грішника, була надзвичайною, навіть незважаючи на те, що страждання були безпосереднім наслідком його гріха. Заголовок 3-го Псалма повідомляє, що він був написаний Давидом, «як він утікав був перед Авесаломом, своїм сином». Безумовно, це був один із найтемніших моментів його життя, особливо тому, що він знав зі слів Натана, що це було одне з Божих покарань за його гріх. Тому можна було б очікувати, що Давид страждатиме від самоосуду, буде розбитий і переконаний, що Бог налаштований проти нього і послав йому покарання, на яке він заслуговує. Насправді все було навпаки. Ми бачимо, що Давид сповнений довіри до Бога і твердо переконаний, що Бог на його боці. Послухайте його: «Господи, — як багато моїх ворогів, як багато стають проти мене! Багато-хто кажуть про душу мою: «Йому в Бозі спасіння нема!» Але, Господи, — щит Ти для мене та слава моя, і мою голову Ти підіймаєш!» (Пс. 3:2–4). Він продовжує у тому ж дусі, набуваючи все більшої упевненості в повній перемозі Господа та цілковитій поразці його ворогів. «Устань же, о Господи! Спаси мене, Боже мій, бо Ти разиш усіх ворогів моїх в щок, зуби грішникам крушиш!» (Пс. 3:8).

Яке підбадьорення для кожної сучасної людини, яка опинилася на важкому шляху через наслідки своїх минулих гріхів! У такої людини може бути навіть більший привід довіряти Богові та сподіватися на Його благодать, ніж у Давида, тому що вона знає, що Ісус помер за неї і що Його крові більш ніж достатньо, щоб очистити кожну пляму та повністю усунути провину за скоєне. Тому їй не потрібно більше картати себе, переживати муки сумління та розпач, а потрібно лише вірити, що Бог стоїть на її боці, що Він творить щось нове й прекрасне з горя, яке вона вчинила. А тим часом Бог використовує обставини та дисциплінарні заходи як засіб прискорити її рух на шляху святості й упокорення, як Він зробив це з Давидом.

*Що провину може змить?
О, ніщо, кров Христа Ісуса.
Що мене знов оживить?
О, ніщо, лиш кров Ісуса.*

*Щоб очиститись, дивлюсь
Лиш на кров Христа Ісуса.
Визволяє від спокус
Тільки кров свята Ісуса.*

*Що окрилює мій дух?
Ні добро моїх заслуг,
Заспокоєння дає
Тільки кров Христа Ісуса.
Мир і радість настає
Тільки через кров Ісуса.*

10.

Глибоке розкаяння

У попередніх розділах ви, мабуть, зауважили повторення одного слова — це слово, якому надається надзвичайно важливе значення, слово «розкаяння», від якого залежить благодать Божа та відновлення. Лише той факт, що підзаголовком цієї книги є «Допомога у глибокому розкаянні», свідчить про його необхідність. Проте звернімося до незаперечного авторитету Святого Письма.

Будь-який довідник розповість нам, що грецьке слово, перекладене як «розкаятися», має значення «змінити свою думку». Воно використовується для опису зміни людиною її думки не лише стосовно гріха, але й стосовно будь-чого іншого. Кажуть, що Бог «не буде каятися, бо Він не людина, щоб каятись» (1 Сам. 15:29), тобто Він не змінює Своєї думки. І «дари й покликання Божі невідмінні» (Рим. 11:29), що означає, що Він не змінює своєї думки щодо покликання, яке дав нам. І знову ж, Ісав «не знайшов бо був можливості до покаяння, хоч його з слізьми шукав» (Євр. 12:17). Це не означає, що Ісав не міг розкаятися, але й не зміг змусити свого батька Ісаака покаятися; тобто змінити свою думку. Ісаак передав своє патріарше благословення з усіма привілеями Якову й не збирався повертати його назад.

Зазвичай, однак, це слово використовується на позначення того, що людина змінює свою думку щодо питань моралі. Там, де вона сказала, що була права, вона визнає себе неправую; де вона виправдовувалася, тепер засуджує себе. Це справді зміна думки, адже ми всі ненавидимо помилятися і любимо мати рацію.

По-перше, людина повинна «перед Богом покаятися» (Дії 20:21). Це основне покаяння, до якого покликані всі грішники. Їм необхідно покаятися у тому, що керували власним життям та йшли своїм шляхом незалежно від Бога і вважали це правильним. Їм необхідно змінити свою думку, визнати, що помилялися, і звернутися до Бога. Річ не в тім, щоб зізнатися, що вони зійшли з дороги святості, а щоб визнати, що вони взагалі ніколи не йшли нею, а перебували на широкій дорозі, яка веде до руйнування.

По-друге, людина повинна розкаятися в окремих гріхах чи намірах, як, наприклад, коли Петро сказав ворожбитові-Симону, якого теж названо християнином: «Тож покайся за це лихе діло своє, і проси Господа, — може прощений буде тобі замір серця твого!» (Дії 8:22). Окрім того, послання Господа до не менше ніж п'яти із семи церков, до яких Він звертається в перших розділах Книги Об'явлення, було «покайтесь» (Об. 2:5; 2:16; 2:21; 3:3; 3:19).

По-третє, існує поняття «покаяння у мертвих учинках» (Євр. 6:1). Я припускаю, що воно означає пошук миру з Богом «не з віри, а як би учинків закону» (Рим. 9:32). Ми повинні змінити свою думку щодо спроби «заробити» мир із Богом своїми добрими справами. На перший погляд у цьому можна не побачити нічого поганого, однак нам необхідно розкаятися у таких переконаннях і визнати, що вони мертві та нічого не варті в очах Бога, якщо спочатку ми не прийдемо до Нього новою і живою дорогою крові Ісуса через покаяння.

Тож покаяння — це зміна ставлення до цих трьох аспектів; однак зараз ми говоримо саме про розкаяння у вчиненому гріху.

Розкаяння у гріху має бути глибоким і вираженим; через слова та дії відшкодування.

Головним кроком у цій справі є сповідь, яка слідує за розкаянням. Ми не можемо визнати за гріх те, у чому не розкаюємося, а лише те, у чому розкаюємося. Визнання робиться насамперед перед Богом. Хтось може заперечити: «Бог знає про все, навіщо Йому про це говорити?» У Книзі пророка Осії написано: «Вернися, Ізраїлю, до Господа, Бога свого, бо спіткнувся ти через провину свою!» (Ос. 14:1). Своє розкаяння треба висловити словами. Встаньте на коліна й почніть спочатку, розкажіть Богові, що ви зробили, в чому ви бачите свій гріх і як цей учинок показує, яка ви людина. Спробуйте подивитися на це очима Бога і стати на Його бік проти себе. Ви можете називати себе всіма поганими іменами, які вам завгодно, однак лише частково наблизитесь до того, ким ви є насправді. Я пам'ятаю, як колись каявся перед Богом і говорив про себе досить ганебні слова. Мені здавалося, що я був надто жорстким до себе і, можливо, навіть перебільшував свою гріховність. Я очікував, що Бог скаже мені те, що іноді говорять люди: «Заспокойся, насправді не все так погано». Натомість, коли я підвівся з колін, то ніби почув, як небо вимовляє голосне ствердне «Амінь!» (іншими словами: «Саме так!»). Як часто ми щадимо себе, а наше розкаяння не є достатньо глибоким!..

Бувають випадки, коли цілком очевидно, що визнання також має бути зроблено і перед людиною чи людьми, яких ми образили чи обдурили. Бог скаже нам, як і коли це потрібно зробити. Це незмінно приведе до втрати самоправедності, тобто репутації перед іншими; і це добре. Ісус утратив свою репутацію заради нас, коли зайняв наше місце на хресті; то чи не повинні і ми бути готовими зректися себе та свого его? Зрозуміло, що це не справжня смерть, але у християнському житті ми вмираємо, щоб жити, і як часто життя — Його життя — приходять до нас, коли ми самі себе хоронимо! Нам необхідно глибоко розкаятися і відкинути будь-які виправдання.

Розкаяння повинно виражатися й у дії шляхом відшкодування втрат, які ми завдали іншим. Бувають випадки, коли єдине, що ми можемо відшкодувати, — це попросити прощення. Однак часто необхідно йти до кінця: вкрадене — повернути, гріховні стосунки — припинити, ухвалені рішення — скасувати, ідола, який зайняв місце Христа у нашому житті, — зректися. Іноді завдані збитки доведеться відшкодувати щедро, як, скажімо, це робив Закхей, який відшкодував у багато разів більше, ніж те, що він забрав у людей. Відшкодування не має здійснюватися лише як юридичне зобов'язання. Оскільки ми віруємо в Господа Ісуса і Він живе у наших серцях, ми маємо Його любов до цих людей; і сповідь перед ними, відшкодування збитків тощо тепер повинні відбуватися не тому, що «я мушу», а тому, що «я бажаю».

Ісус сказав у посланні до Лаодикійської церкви: «Будь же ревний і покайся!» (Об. 3:19). Нам часто справедливо говорять, що ми маємо бути ревними у свідченні, ревними в молитві, ревно вивчати Слово Боже. Але у цьому вірші Ісус ніби каже нам: «Передусім будьте ревними у розкаянні». Він хоче, щоб ми розкалися, як це зробив Закхей, від усієї душі й із готовністю відшкодовували заподіяні збитки.

Ознакою щирого розкаяння є те, що воно робиться добровільно, а не тоді, коли нас викрито — коли не залишається іншого вибору, ніж зізнатися. Описане у 7-му розділі Книги Ісуса Навина визнання Аханом гріха крадіжки золота та одягу після взяття Єрихона не принесло йому прощення. Бог давав йому шанс за шансом добровільно визнати свій гріх, коли кидали жереб спочатку між племенами, потім між родинами, потім між сім'ями, а вже потім між окремими особами. Яка драматична історія! Бог міг відразу вказати на винного, однак Він навмисне пішов обхідним шляхом, щоб дати грішнику можливість добровільно визнати свій гріх, оскільки Він бажав помилувати його. Однак, не зважаючи на те, що петля повіль-

но зтягувалася навколо шиї Ахана, він вирішив ховатися до кінця. Коли ж нарешті жереб упав на нього, було вже пізно для милосердя. Він продемонстрував свою непокірність та брак розкаяння, і хоча, будучи загнаним у кут, він таки зізнався, воля Бога полягала у тому, щоб його закидали камінням.

Дехто намагається приховувати свій гріх, аж доки його не викриють, і поки існує імовірність, що цього не станеться, людина мовчить. Тому її визнання гріха, коли воно нарешті зроблено, не є справжнім визнанням і не приносить прощення Бога. Бог має співчуття, дає прощення та відновлює лише тих, хто сповідує свій гріх, навіть якщо його не було б виявлено, і хто робить це під впливом Святого Духа. Щоб відновити мир із Богом та щоб Бог простив і змінив ситуацію, потрібно більше, ніж «Аханове» визнання свого гріха. Хоча іноді в житті й трапляється так, що у людини виникає справжній самоосуд через дію Святого Духа, який приводить до істинного розкаяння вже після того, як її викрито.

У світлі цього, Давидові не варто було чекати, коли Натан прийде звинувачувати його у вчиненому гріху, а визнати й сповідати його відразу. Наскільки приємніше було б для Бога, якби Давид у скорботі свого серця сам відшукав пророка, розповів йому, що сталося, і попросив його молитися. Якщо розглядати справу з цієї точки зору, то можна сумніватися у щирості розкаяння Давида. Щойно я зазначав, що аби отримати мир із Богом, людині потрібно щось більше, ніж «Аханове» визнання гріха. У випадку з Давидом, це «щось більше» безумовно існувало, інакше він ніколи б не отримав прощення та не зазнав відновлення. Я говорю це для підбадьорення тих, чие оманливе серце змусило їх відкласти сповідь і вони, можливо, перебувають у відчаї. Якщо у нашому розкаянні теж буде таке «щось більше», що було в розкаянні Давида, то й ми можемо бути впевнені в Божій милості. По-перше, Давид покірно прийняв звинувачення Натана; більше того, воно принесло для нього

полегшення. Протягом року Давид жив у страшних муках сумління через вчинений гріх і з великим сердечним болем через те, що приховував його. У 31-му Псалмі Давид розповідає, що він пережив за цей час: «Коли я мовчав, спорохнявіли кості мої в цілоденному зойку моєму, бо рука Твоя вдень та вночі надо мною тяжить, і волога моя обернулась на літню посуху!» (Пс. 31:3). Тож коли Натан прийшов із звинуваченням, це було прийнято з полегшенням, оскільки дало Давидові можливість зізнатися і скинути з себе тягар. По-друге, відбулося негайне визнання без будь-яких виправдань чи ухилинь: «Згрішив я перед Господом» (2 Сам. 12:13). Окрім того, він публічно за-свідчив про Божу милість у двох псалмах (Пс. 5 і 31). Давид був готовий повністю прийняти дисциплінарне покарання, яке Бог наклав на нього.

Усе це показує, що, незважаючи на запізніле зізнання Давида, він справді впокорив себе перед Богом; і тому отримав прощення та зазнав відновлення через Божу благодать. Те ж саме може відбутися і з кожним із нас, якщо ми визнаємо, що наше розкаяння і визнання затримувалися занадто довго.

11.

Необхідність прощення

Досі ми говорили про того, хто вчинив кривду і завдав болю іншим людям, та про його чи її розкаяння. А як же бути тому, хто пережив образу, іноді глибоку і тривалу? Якщо сторона-злочинець повинна покаятися, сторона-жертва повинна пробачити. «Дух дійсного мужа виносить терпіння своє, а духа прибитого хто піднесе?» (Пр. 18:14). Живучи в непростенні, постраждалий лише завдає собі ще більшої шкоди, оскільки, якщо він не пробачить того, хто зробив йому боляче, він триматиме в собі невблаганний дух, який з'ідатиме його зсередини і лише примножуватиме його нещастя. Іноді чоловік не прощає дружині або дружина — чоловікові, навіть після того, як він чи вона сповідали свій гріх і попросили пробачення, і потерпілий колючими словами постійно нагадує про те, що сталося, показуючи, що корінь непростення все ще живий. Іноді непростення призводить до повного неприйняття свого подружжя, і сім'я розпадається. Часто гіркота й непростення спрямовані на третю особу, яка втрутилася у шлюб і порушила його. Іноді чоловік чи дружина тримає образу проти цієї третьої особи і плекає думку, що він чи вона може помститися кривдникові — і навіть може планувати зробити це.

Пробачити тяжку кривду важко, а іноді навіть дорого, адже прощення означає, що ми змиряємося з образою. Ми не можемо пробачити, поки думаємо лише про свої права і свої почуття. Наприклад, якщо одна людина прощає іншій борг у розмірі тисячі доларів, це означає, що вона повинна погодитись на те, щоб зазнати цієї втрати. Ми не можемо пробачити, не погодившись понести втрату, чи то емоційну, чи то фінансову, чи будь-яку іншу.

Так само і з Богом. Щоб простити гріхи людини, Йому доводиться погодитися зазнати збитків, спричинених цими гріхами. Він погоджується, щоб із Ним поводитися так, як поводитися людина, якій Він бажає простити. І саме для того, щоб насправді зазнати втрати, — що потрібно для акту прощення, — Він послав Свого Сина померти за нас на хресті. Ось чого коштувало Богові наше прощення і викуплення.

Я пам'ятаю, що кілька років тому Вільям Нагенда, один із лідерів руху відродження у Східній Африці, проповідував на текст із притчі про слугу, який не бажав простити борг своєму товаришеві. Вільям приділив особливу увагу уривку, в якому йшлося про те, як цар співчутливо поставився до слуги-банкрута, звільнив його і простив йому величезний борг у десять тисяч талантів. Вільям говорив про те, скільки коштувало цареві це прощення. Наступного дня, уявляв він, розповідаючи, біля дверей палацу з'явився фургон, у який почали завантажувати меблі та різні цінні речі, щоб забрати їх на аукціон. Пізніше цариця почала продавати свої коштовності й дорогий одяг, щоб заробити грошей. Коли розгублений слуга запитав, що відбувається, цар відповів: «Це тому, що я простив тобі твій борг. Борг, який я простив тобі, належав скарбниці царства, і тепер я маю відшкодувати те, що простив тобі, із власної кишені». Так само і з Господом Ісусом Христом. Борг людського гріха був настільки величезним, що коли Він сплатив його, то «бувши багатий, збіднів ради нас, щоб ми збагатились Його

убозтвом» (2 Кор. 8:9). Щоб простити нам, Він сам був готовий понести величезну втрату.

Отож, наше прощення Йому дорого коштувало, і ми бачимо, що й для нас прощати іншій людині — також дорого. Ми повинні бути готові самі понести втрату, якщо збираємося простити своєму кривдникові. Нам необхідно бути готовим прийняти образу, ущемлення в правах, відмову в тому, чого ми заслуговуємо, що за правом належить нам, якщо хочемо простити тому, хто нас образив. Ми повинні бути готові звільнити свого кривдника від боргу, як цар звільнив слугу. Втрата, якої ми зазнаємо, — це лише дрібниця порівняно з тією величезною втратою, якої зазнав Ісус, щоб простити нам. Однак часто наше его повстає проти цього. Чому ми повинні терпіти таку несправедливість?! Як до нас можуть так ставитися?! Це нечесно! Це несправедливо! Наше «я» повстає і не бажає відмовлятися від своїх прав. Воно не любить схилитися до ніг Ісуса. В основі цього неблаганного духу лежить гордість, адже хто ми такі, щоб говорити, що повинно і що не повинно відбуватися з нами та що наші права не можна зневажати? Якби Бог поведився з нами відповідно до наших прав, це було б пеклом для кожного з нас, грішників. Ми можемо пробачити іншому грішникові, лише коли свідомо відмовляємося від власних прав та інтересів. І в цьому нам допоможе усвідомлення того, що саме так учинив й Ісус, коли Він пробачив нам. Чому ж тоді не вчинити так, як Він, і не піти тим самим шляхом?

Ісус сказав: «Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших» (Мк. 11:26). Не дозволяйте теологічним обґрунтуванням відвертати вас від серйозності цього попередження. Воно мало змусити людину, яка не пробачає, тремтіти й задуматися про стан свого серця.

Звісно, простіше пробачити тому, хто покався і визнав свою провину. Однак глибоко всередині нас усе ще може залишитися невеликий корінь непростення, і ми все ще згадуватимемо про

свою образу: «Чому він так учинив? Чому він мене обдунив?» Це свідчить про те, що насправді ми не віддали свою образу Ісусові. Однак, для того щоб очищення і зцілення відбулися, спочатку ми маємо повністю капітулювати. Нам доведеться прийняти те, що сталося, і визнати, що Бог допустив це, оскільки Він контролює ситуацію і навчає нас нових уроків. Тоді ми можемо прославити Його разом і вустами, і серцем. І відносини, таким чином зцілені Богом, є набагато міцнішими і солодшими, ніж ті, що були до того, як прийшов гріх і їх зруйнував.

Часто ми думаємо: що робити, якщо людина не розкається? Бог заради Свого Сина Ісуса Христа запропонував нам прощення задовго до того, як ми розкалися і прийняли Його жертву! Звичайно, Боже прощення не стало нашим надбанням, доки ми не покалися; до того часу воно було лише потенційною можливістю. Однак ціну уже сплачено, Бог в особі Свого Сина Ісуса зазнав втрати, необхідної для того, щоб звільнити нас. Він не бажав продовжувати звинувачувати грішників і тримати занесену над ними сокиру. Він бажав запропонувати їм Своє прощення. Він був готовий до цього ще до того, як грішники покалися, ще коли вони були грішниками і ворогами. Про це свідчить вірш: «...бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини» (2 Кор. 5:19). Що це може означати? Що Бог не засуджує грішників, але пропонує їм прощення? Звісно, якщо людина не покається у своїх гріхах, то перед великим білим престолом, коли книги будуть відкриті, Бог справді нагадає їй усі її провини, результатом чого стане вічне вигнання з Його присутності. Але до того дня Бог не нагадає людям їхні провини, тому що Він заплатив за них, принісши в жертву Свого Сина. Ніщо так не спонукає людину до покаяння, як заклик Святого Духа.

Ось яким має бути наше ставлення до тих, хто нас образив. Ми повинні безумовно прощати їм, хоча поки вони не розкаються, примирення залишатиметься лише потенційним, а не

реальним. Навіть якщо вони ще не розкаялися, ми все одно прощаємо їм, відмовляємося від своїх прав і передаємо справу Богові, щоб Він міг працювати в серцях наших кривдників і розтопити їх. Однак якщо в нас усе ще росте коріння гіркоти та ненависті до них, то наше прощення не є навіть потенційним примиренням, і наше ставлення, швидше за все, змусить їх ще більше захищатися і не визнавати своєї провини. Безсумнівно, прощення — це дорога справа і, можливо, нам знадобляться ще не одні відвідини підніжжя хреста Ісуса, перш ніж вона буде врегульована, проте зробити це необхідно.

Хтось може сказати: те, що я пережив, може тривати довго, можливо, до кінця життя. Як я можу добровільно наражати себе на таку тривалу кривду й несправедливість? Єдиною відповіддю на це є прийняття того, що сталося, як такого, що вийшло з рук нашого люблячого небесного Батька, і підкорення цьому, прийнявши його за ярмо, яке Він поклав на нас. Але ви запитаете: чи справді в тому, що сталося, є Божа воля? Гадаю, можна сказати «так», якщо вважати, що кожен із нас стоїть у центрі кола, яке називається волею Божою. Тому ніщо ззовні кола не може торкнутися мене, якщо воно перш не проникло всередину кола. Те, що сталося зі мною, може бути образливим, несправедливим та жорстоким, але як би це не сталося, перед тим як дійти до мене, воно пройшло в коло волі Божої; і саме стало для мене Божою волею; тобто Бог допустив це з лише Йому відомою мудрою і доброю для мене метою.

*Нехай же буде Твоя воля.
Нехай святиться ім'я Твоє.
Нехай же буде Твоя воля.
Нехай, нехай.*

Тому, обурюючись і відмовляючись, я бунтую проти Бога та Його волі — і цим мені вдається лише зробити себе ще більш

нешасним. А підкоряючись цій волі, душа отримує мир і примирення з Богом — саме те, що їй потрібно. Як часто ми не примирюємось із Богом і з Його волею, звинувачуємо Його та навіть ненавидимо у своїй гіркоті!

У Євангелії від Матвія 11:29–30 написано: «Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм». Бож ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» Ярмо призначено для шиї тварини. Воно символізує волю Бога, а шия — волю людини. Її воля вперта, або, як сказано у Святому Письмі, вона має тверду шию (Дії 7:51) і не бажає носити ярмо Божої волі. Якщо ми хочемо взяти це ярмо, ми маємо бути готові зігнути свою тверду шию, тобто скоритися. Тільки так наша душа заспокоїться. Знаючи, як важко нам підкорятися, Господь із любов'ю називає це ярмо «ярмо моє» — тобто ярмо, яке Він носив заради нас. Він був готовий підкоритися волі свого Отця й, у цьому ярмі, у лагідності страждав за нас на хресті. Він не просить нас зробити нічого, чого Він Сам не зробив для нас нескінченно більшою мірою. І якщо нам усе ще важко схилити шию перед Його волею, Він веде далі, пояснюючи, що це ярмо — подвійне і Він Сам несе його разом із нами. Безумовно, тому Він додав слова «і навчіться від Мене, бо я лагідний і смиренний серцем». Він — Той, Хто завжди схилив Свою голову перед Отцем, завжди був лагідний і смиренний серцем, і якщо ми хочемо йти з Ним, визнаючи, наскільки ми горді й твердошиї, ми вчитимемося у Того, Хто йде поруч із нами, і схилитимемо свої голови, як Він схилив і досі схиляє Свою. Наша готовність схилити шию у покорі перед Ним приверне до нас Його серце, а Він подарує нам багато доказів Своєї любові до нас і багато нагород.

12.

Розлучення чи хрест?

Процес розлучення зараз спрощений і воно настільки прийнятне в суспільстві, що багато хто вважає його очевидним виходом, якщо подружжя недобре ладнає між собою. Іноді за першого натяку на неприємності, навіть не шукаючи іншого способу розв'язання проблеми, партнери йдуть до суду. Благополуччя дітей іноді на мить примушує їх замислитися, однак зазвичай не на довше. Їхній конфлікт здається їм настільки непримиренним, що навіть найвище благо дітей батьки приносять у жертву своєму бажанню розлучитися і знайти нових партнерів. Справжня причина розлучень — не завжди велика проблема, яку неможливо вирішити, а просто небажання одного поступитися іншому в низці тривіальних питань; а якщо ще глибше — відмова одного щиро сказати «пробач». Через небажання промовити це слово розпалася незліченна кількість шлюбів, було спричинено глибоке нещастя і завдано невиправної шкоди дітям. Розлучення завжди створює більше проблем, аніж вирішує.

На превеликий жаль, така безвідповідальність щодо шлюбної обітниці простежується і серед християн. Сором, заподіяний цим ганебним явищем імені Христа, викликає бажання при-

крити обличчя руками, а легкість і швидкість, із якими деякі подружжя ухвалюють рішення про розлучення, викликають подив із незрілості та наївності, що змушує їх думати, що розлучення — це єдине чи навіть прийнятне рішення.

Такий стан речей стає ще більш сумним, коли поруч стоїть давній Божий спосіб примирення чоловіка й дружини — біля хреста нашого Господа Ісуса Христа. Ніхто не може запропонувати більш ефективної шлюбної консультації, як та, яку пропонує Сам Ісус. На жаль, так мало хто йде до хреста, можливо, тому, що суд та розлучення здаються простішими. Ось і сталося, що хрест став забутим аспектом зцілення сімей та відновлення шлюбів.

Немає подружжя, у якого час від часу не виникало б розбіжностей у поглядах чи конфліктів, якими б люблячими та відданими Богові вони не були. Це не дивує і не шокує Господа. Однак, коли виникають такі ситуації, діти Божі мають звертатися не до суду з проханням про розлучення (така можливість навіть ніколи не повинна спадати їм на думку), а до хреста Його Сина, який руйнує бар'єри і дає єдність серцям. Він бажає, щоб вони приходили до хреста не раз у житті, а щоразу, коли цього вимагає життя. Якщо ви знаєте подружжя, яке живе у любові та злагоді в Господі, і якщо запитаете про їхню таємницю, я впевнений, що вони скажуть: «Наші любов і єдність? У цьому не наша заслуга; якби ми жили власними силами, то давно б уже розлучилися. Ми черпаємо їх біля підніжжя хреста Ісуса, тому що Його кров має силу очищати нас від гріха і відновлювати любов».

Отож, хрест Ісуса — це не лише засіб примирення людини з Богом, але й зі своїми ближніми. Бо якщо гріх створює бар'єри між людиною та Богом, він створює їх також між людиною та людиною, між чоловіком та дружиною. І те, як хрест примирює людину з людиною, не відрізняється від того, як він примирює людину з Богом.

Як же хрест примирює людину з Богом? Протягом довгих століть Бог прагнув навчити людину бути впокореною, приймати провину за свій гріх, щоб Він міг простити її й відновити. З цією метою Бог посилав на людство багато тяжких покарань, однак безрезультатно: людина не впокорилася і наполегливо відмовлялася взяти на себе провину та навернутися до Господа. Тоді Бог сказав: «Якщо людина не впокориться, це зроблю Я. Якщо вона не понесе покарання за свою провину, за неї його понесу Я». Так і сталося. Через Господа Христа Бог узяв на себе провину, Він, праведний, — за нас, неправедних. Це була божественна стратегія спасіння людини. І вона спрацювала! Тому тепер щоразу, коли людина дивиться на хрест, на те, що Бог бере на Себе її провину, вона впокорюється, смиряється і вигукує: «О, Боже мій, там мав бути я! Не Ти — грішник, а я! Ти поніс покарання за мої гріхи! Яка велика Твоя любов!» І одразу між ними настає примирення; людина визнає свій гріх, а Бог прощає її. Упокорення Бога викликає впокорення людини!

Так само хрест Господа Ісуса сприяє примиренню людини та її ближнього — й особливо чоловіка та його дружини. Хоч між ними може виникнути суперечка, яка незабаром обов'язково зведеться лише до одного: хто помиляється. Дружина показує на чоловіка і каже: «Ти помиляєшся!» А він, своєю чергою, указує на неї і заперечує: «Ні, ти!» Це взаємне звинувачення не може не викликати неприязні між ними, і любовне спілкування переривається. І, якщо обидва не впокоряться, ситуація стане нестерпною, і наступним кроком може стати вже зустріч із адвокатом. Однак, уявімо, що одному з подружжя відкривається хрест Ісуса Христа. Ми не знаємо, як це може відбутися, адже Бог має стільки засобів, якими Він може скористатися. Тоді той, хто стверджував, що він правий, бачить, що Той, Хто повністю і беззаперечно має рацію, займає на хресті місце того, хто абсолютно неправий, і помирає як злочинець серед злочинців (із обох боків від нього), ніби Він сам один із них. Тоді гордість цієї людини рушиться, і вона готова поступатися.

Часто ми твердимо, що ми маємо рацію, але чи праві ми настільки, наскільки був правий Він? Можливо, інша людина й помилилася з самого початку, але хіба наша реакція на її чи його помилку теж не була такою, жахливо неправильною? Гнів, гіркота, ненависть, погані висловлювання, чи це — не гріх? І ми більше не можемо сказати, що ми цілковито праві — насправді, ми далекі від правоти. А Він, цілковито правий, зайняв місце абсолютно неправих, щоб урятувати їх від їхніх гріхів. Чому б тоді й нам не вчинити так само? Саме так і починає робити той, хто дивиться на хрест Христа. Ось що ми називаємо впокоренням.

Однак зверніть увагу на те, що станеться далі: один іде до іншого не для того, щоб звинуватити його або її, а радше, щоб звинуватити самого себе і попросити прощення за свої гріхи та реакції. Ефект такого кроку назустріч іншому часто полягає в тому, що серце людини тане і вона також починає каятися у своїй неправоті. Невдовзі там, де раніше були взаємні звинувачення, настає взаємне прощення, і ми бачимо двох грішників, які примирилися біля підніжжя хреста Ісуса. А любов, яка давно зникла, починає повертатися і стає ще палкішою і міцнішою, ніж доти. Так само як упокорення Бога, яке ми спостерігаємо на хресті, приводить до впокорення Його створіння, так і впокорення однієї людини перед хрестом Ісуса приводить до впокорення іншої, яка також приходить до хреста.

Можливо, це не завжди буде саме так — принаймні не відразу. Це не трюк, яким можна скористатися, щоб змусити іншу людину розкаятися. Бог ніколи не тисне на волю людини. Лише Святий Дух може розтопити серце і переконати його або її схилити голову, але Він зробить це, якщо лише ви впокорені перед Ним. Не вказуйте на гріхи іншої людини, лише визнайте свої власні. Те, що налаштовувало людину проти вас, тепер зникло, і це дає Богові можливість працювати в її серці. Тож біжіть до хреста першим, не чекаючи свого опонента! І навіть якщо він

не відразу приєднається до вас, ви будете раді дізнатися, що ваші гріхи омиті кров'ю Христа, і ви знову перебуваєте в мирі з Богом. Тоді хрест Ісуса запанує в обох серцях (і в серцях ваших дітей), і велична хвала піднесеться Богові ще за одну сім'ю, врятовану та відновлену через Його безмежну милість.

Дозвольте мені навести як приклади дві історії. Перша — про те, що не потрібно звертатися до суду і добиватися розлучення, коли відкритий шлях до хреста. Християнський служитель, якого я знаю, одружився з християнкою, яка нещодавно розлучилася зі своїм першим чоловіком, який теж був християнином і згодом одружився знову. Який безлад, коли християни розлучаються! Тут порушується питання повторного шлюбу розлучених осіб, питання яке я не маю на меті зараз розглядати. Як це не дивно, цей проповідник, доки він не одружився, не поцікавився тим, що було не так із першим шлюбом його дружини. Коли ж нова дружина відкрилася йому, він почав наставляти її на шлях розкаяння, в результаті чого вона розкалася. Через деякий час жінка вирішила написати своєму колишньому чоловікові й попросити у нього пробачення. Протягом кількох місяців жодна відповідь не надходила, проте, нарешті, він написав, що теж бачить свою провину і просить у неї пробачення! Отож, вони могли уникнути розлучення і цього сорому ніколи не повинно було статися. Також і ускладнень у другому шлюбі (а вона були!) можна було б уникнути. Якби лишень ця жінка та її перший чоловік пішли до підніжжя хреста. Та вони звернулися до суду й розлучилися.

Друга історія позитивно ілюструє славний тріумф хреста. Я був на зустрічі зі своїм другом-канадцем під час його візиту до Великобританії, де він розповідав про відродження у частині світу, де він служить. Після розповіді до нього підійшла невідома жінка. Вона розповіла, що вона канадка і подорожує Великобританією. Помітивши оголошення про цю зустріч, на якій має виступити канадець, вона вирішила прийти послухати свого

співвітчизника. Жінка розповіла, що, хоча вона й християнка, їй та її чоловікові було важко жити разом, і вони вирішили розлучитися. Подружжя призначило дату підписання документів про розлучення. Однак напередодні цього вони дізналися, що у їхній церкві проповідуватиме гість, і вирішили відвідати зустріч із ним. Так вони опинилися перед самим Господом Ісусом, і кожен побачив свій гріх у Його світлі. Обидва прийшли до Його хреста й отримали мир із Богом та чудове примирення одне з одним. Перше, що вони зробили, це надіслали синові, який навчався у коледжі, повідомлення: «У тебе знову є дім, куди ти можеш повернутися. І ми обоє любимо Господа!» Відтоді у їхньому домі тричі на тиждень для вивчення Слова Божого збираються тридцять християн. Ми з захопленням слухали цю неймовірну історію подружжя, яке впокорилося перед хрестом, а не пішло до суду за розлученням. Споглядаючи такі великі чини Господа, ми можемо заспівати:

*Дякую за Твій хрест,
За ціну, що Ти сплатив,
Поховав мій сором, гріх,
Любов Свою і благодать явив.*

13.

«Бо хай гріх не панує над вами!»

(Рим. 6:14)

Спокуси у сексуальній сфері трапляються у житті чи не кожної людини, незалежно від того, чи це чоловік, чи жінка, невіруючий чи відроджений віруючий. Секс – один із найпрекрасніших Божих дарів людині й, за умови його правильного використання, одне з джерел найбільшої людської насолоди — став однією із найбільших спокус для людини. Можливо, це пов'язано з тим, що гріхопадіння кардинально вплинуло на людину і під час нього її статевий інстинкт, схоже, зазнав найбільших спотворень, ніж будь-який інший інстинкт — про це свідчить той факт, що сексуальна сторона нашої природи реагує на гріховні пропозиції швидше, ніж на добрі. Наприклад, стаття в газеті про неприйнятну сексуальну поведінку має тенденцію викликати у читача більший інтерес, аніж стаття про щасливе подружнє життя. Не можна заперечити, що суспільний інтерес до представників нетрадиційних орієнтацій набагато більший, ніж до представників традиційної. І це стосується й християн, незалежно від того, як давно ми знаємо Господа. І якщо у цій сфері життя ми не йдемо Божим шляхом перемоги, то не будемо йти ним і в інших сферах. Загальний рівень нашого благочестя навряд чи може бути вищим за рівень нашого благочестя у сексуальній сфері.

Навіть коли у житті християнина відсутні зовнішні вияви, боротьба з нечистими думками, нечистими бажаннями та неприйнятними приватними практиками триває. На превеликий жаль, християнин не завжди перемагає гріх, і це надзвичайно небезпечно з двох причин. Якщо християнин не може перемогти гріх, у нього може виникнути спокуса сказати: «Яка взагалі користь бути християнином?» — і, повністю відмовившись від віри, повернутися у світ. Це стало обґрунтуванням чималої кількості випадків віровідступництва: не те, що світ настільки привабливий, а те, що людина не змогла жити переможним християнським життям і тому відійшла від віри. З іншого боку, людина може задовольнитися значно меншим, ніж найкраще, стверджуючи, наприклад, що «самозловживання» (мастурбація) — це цілком нормальне явище, це роблять усі, навіть християни, і переставши називати його гріхом. А якщо це справді правда (що це роблять усі, навіть християни), нам не потрібно більше шукати причину браку відродження у наших церквах — усі грають у ігри, усі плакають таємний гріх, виправдовують і приховують його.

Однак благодать перекреслює необхідність у жодній із цих альтернатив. Нам немає потреби впадати у відчай, прикидатися або приховувати гріх і займатися лицемірством. Я назвав цей розділ «Бо хай гріх не панує над вами», а продовжується цей вірш, взятий із Послання до римлян 6:14, «ви бо не під Законом, а під благодаттю». Щоб не дозволити гріху володіти нами, ми повинні знати, що означає жити під благодаттю, а не під законом.

Проте перш за все нам варто зрозуміти, що насправді означає «гріх не панує над нами». Частина нашої проблеми пов'язана з неправильним уявленням про те, що це означає. Безумовно, так було й у моєму особистому житті. Раніше я думав, що християнство передбачає, що я більше не матиму проблем із гріхом, що я буду мертвий для його спокус. Але я так ніколи й не досяг такого стану та почав ненавидіти цей вірш. Я ненавидів його, тому що він не спрацював не лише у сексуальній сфері, але

й у цілому в моєму християнському житті. Частина проблеми полягала в тому, що я не розумів, що саме зі мною не так, а це, своєю чергою, ґрунтувалося на неправильному уявленні про те, що означає «панування гріха наді мною». Тепер я розумію, що панування гріха — це, власне, не його здатність захопити мене, спонукати поступатися і через постійні поступки з мого боку сформувати у мені гріховну звичку, а радше його панування полягає у почутті провини, яку гріх завжди залишає по собі. Під провинною я маю на увазі не те об'єктивне, що написано у Божій книзі, а те суб'єктивне, внутрішнє, похмілля сорому та самоосуд, що завжди залишається після скоєного гріха, яким би він не був. І час не знищує це почуття провини, так само як із чашки, з якої пили каву і яку ми залишаємо на кілька днів або тижнів, не зникає бруд. Це наділяє гріх набагато більшою силою, ніж ми думаємо, здатністю засуджувати нас ще довго після того, як ми згрішили. У такому разі найбільше, на що ми можемо сподіватися, — це тримати двері шафи міцно замкненими; але глибоке внутрішнє нездужання триває і лише посилюється від нових гріхів. Ось що насправді означає перебувати під владою гріха.

Я знаю, що нас, християн, навчили вірити, що провинна за гріх — це одне, а сила гріха — інше, навіть через гімни, які ми співаємо. У відомому гімні Топладі «Скеля століть» є слова «Очисти мене від провини і сили гріха». Загальновідомо, що провинна гріха була стерта, коли ми прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя, проте звільнитися від його щоденної сили спокушувати — це зовсім інша річ. Вважається, що для досягнення цієї мети потрібне ще одне, додаткове, благословення. Так колись розумів і я; але я побачив, що провинна і сила гріха — це не дві різні речі, а сила гріха наді мною полягає у почутті провини та його здатності засуджувати мене. Це означає, що людина може скоїти певний гріх багато років тому і ніколи більше не робити його, утім усе ж перебувати під

його владою, переживаючи осуд за нього і переживаючи, свідомо чи підсвідомо, похмілля провини у своєму серці. У такому стані стосунки цієї людини з Богом, звичайно, розмиваються, їй бракує миру та радості, які Він обіцяє віруючим. Понад те, це стосується і стосунків із одновірцями. Людина стає замкнутою і нездатною спілкуватися, оскільки бажає приховати свій гріх та не наважується відкритися.

У такому стані духовної мертвості природним для кожного з нас є звертатися до того, що у цьому вірші Павло називає «Законом». Я маю на увазі, що у такому випадку ми встановлюємо для себе вищі стандарти і намагаємось чинити якомога краще; ми ухвалюємо рішення бути більш духовними, сподіваємось якнайсумлінніше ставитися до своїх релігійних обов'язків, і робимо все це в надії, що воно викличе такі необхідні зміни в наших стосунках із Богом та з ближніми. Однак це не призводить ні до чого подібного, і тому, хоч які б нові цілі ми не ставили перед собою, нам ніколи не вдається їх досягти та стати більш духовними. А це лише посилює наше почуття осуду і зробить нашу ситуацію гіршою, а не кращою. Ось що Павло має на увазі, коли у 1 Посланні до коринтян 15:56 пише: «...сила гріха — то Закон». Ми очікували б, щоб він сказав, що «сила гріха — це спокуса, а сила святості — це закон». Але ні — сила гріха — це закон, тому що недосяжні ідеали Божого закону лише дають гріху більше підстав за що нас засуджувати. Якби ми не сподівалися досягнути цих вищих стандартів, ми не відчували б такого осуду. Якщо влада гріха над нами — це його сила осуджувати нас, то святий Божий закон лише додає цієї сили.

Перебуваючи у такому стані відчаю, ми знову коїмо гріх. Наше духовне становище настільки мертво і нестерпне, що ми відчуваємо, що ще один акт гріха не зробить ситуацію набагато гіршою, ніж вона є — то чому б і ні? Коли в неділю вранці на стіл кладуть чисту скатертину, усі в родині дуже обережні, щоб не заплямити її; але до середини тижня на ній уже стільки

плям, що ніхто не засмутиться, якщо зробить ще одну — вона не буде особливо помітною серед інших. Найбільше, на що ми можемо сподіватися у цій ситуації, — це спробувати приховати деякі з більш ганебних плям. Але що довше ми приховуємо гріх, то довше він примушує нас переживати осуд, і ми все більше підпадаємо під його владу.

Хіба з цього не випливає, що справжня мета, яку має диявол, спонукаючи нас до гріха, полягає не лише в тому, що ми можемо зробити щось неетичне, але й у тому, що, коли ми це зробимо, він матиме можливість звинувачувати нас (недаремно у 12-му розділі Книги Об'явлення його названо тим, «хто братів наших скаржив», тобто обвинувачем братів). Тоді, перебуваючи у такому стані, ми стаємо безсилими у своєму християнському свідченні та служінні. Християнин, який учинив гріх, наступного дня почуває себе повним нікчемною; йому соромно дивитися в очі Богові та своїм одновірцям; він тікає й ховається і від свого духовного служіння. І це саме той результат, досягти якого мав намір диявол, коли спровокував християнина на гріх. Він сподівається, що це призведе до подальшого гріха, а це, своєю чергою, дасть йому можливість ще більше звинувачувати його. Гріх — це одне, але надбудова провини, яку диявол буде на ньому, — зовсім інше, й іноді набагато більш гнітюче, ніж сам початковий гріх, на якому він побудований.

Отож, зрозуміти справжню природу панування гріха і наміри диявола — це перший крок до свободи.

Тепер ми готові почути послання благодаті. Благодать Божа — це Його любов у дії щодо тих, хто нічого не заслуговує і ні на що не може розраховувати. До цього, безумовно, довів нас закон, одночасно зробивши нас кандидатами на благодать. Найцінніше, що благодать Божа дала для нікчемного грішника, — це Спасителя. Як каже апостол Іван у своєму посланні: «Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи» (1 Ів. 4:10).

Голгофа показує нам, що Бог любить нас такими, якими ми є, безумовно. А Ісус помер не тільки за гріх, але і для гріха. Ось що написано в Посланні до римлян 6:10: «Бо що вмер Він, то один раз умер для гріха, а що живе, то для Бога живе». Що це означає? Це не означає, що Він помер для влади гріха (Він ніколи для нього не був живий); але що, сплативши Своєю кров'ю наш борг, Він помер для того, щоб гріх міг осуджувати Його, і тому Бог воскресив Його з мертвих. Але якщо на хресті гріх втратив силу осуджувати нашого Заступника, він також втратив силу осуджувати всіх тих, чийм Заступником Він є. І якщо кожен із нас звернеться до хреста і сповідає свої гріхи, то кожен може відкинути тягар провини й отримати свободу. Коли закон вимагає, щоб ми робили все можливе власними силами (безрезультатно, як ми бачили, окрім почуття провини, що прогресує), то благодать указує нам на Христа й усе, що Він зробив для нас, та дає нам право вважати себе померлими разом із Ним для сили власних гріхів, щоб вони більше нас не осуджували.

*О, благодать — це дивний звук,
Нікчому ти спасла!
Блукав, та ти вказала шлях,
Сліпцю ти зір дала.*

*У серце Божий страх дала,
І від страхів спасла.
Ти стала рідною мені,
Коли повірив я.
Немає пут, я вільний вже,
Спаситель, Бог звільнив мене.
І милість лється, як ріка,
О, Благодать, любов свята.*

Для декого слова «повернутися до хреста» можуть здатися просто релігійним кліше, позбавленим особливого сенсу. Однак із власного досвіду я можу вас запевнити, що це не кліше, а надзвичайно важливий та дієвий крок — крок повернення і до положення самовизнаного перед Богом грішника, і до хреста, де Ісус пропонує йому безкоштовне прощення та відновлення. І що більше нам знадобиться на це часу, то довше ми перебуватимемо під владою гріха. Але в ту мить, коли ми впокоримось і визнаємо це, ми отримаємо прощення, очищення, звільнення від гріха та мир із Богом — і все це через вічну цінність, яку в Божих очах має кров Ісуса. Тоді фундамент, на якому диявол побудував свою надбудову, усуне Сам Бог, і ця надбудова рухне, звільнивши грішника, ув'язненого у ній.

Саме таким чином варто тлумачити слова: «Бо хай гріх не панує над вами» та інші важливі слова з Послання до римлян, 6:2, 18, 22, як «звільнення від гріха» та те, що ми «вмерли для гріха». «Вільні від гріха» і «мертві для гріха» не означає, що ми вільні від його спокус або мертві для них, це означає, що ми вільні від та мертві для його сили засуджувати нас — а отже, від усіх жахливих наслідків перебування під його владою, які ми щойно розглядали.

Потім звільнена душа, яка живе під благодаттю, отримує нову мотивацію, бажання ще більше любити Господа. Як написано у Євангелії від Луки 7:36–50, той, кому багато прощається, багато любить. Закон не дає іншої мотивації, окрім страху, страху перед гріхом і страху провини, які нікуди не зникають, що б грішник не робив. Але під благодаттю, у тіні хреста Ісуса, провини зникає, звинувачення диявола стихають, совість омивається кров'ю Христа і стає білішою за сніг, а у наших серцях з'являється нова потужна мотивація, бажання любити Єдиного, Хто все це зробив за нас. Ця мотивація спонукає нас відвернутися від гріха і віддати себе та всі свої члени в жертву «живу, святу та

угодну» Тому, Хто це зробив для нас. Разом із цим приходиться благословення і сила від Святого Духа, Який живе в нас. А результатом цього є святість, справжня практична святість тут і зараз та до кінця земного життя. У Посланні до римлян 6:22 написано: «А тепер, звільнившись від гріха й ставши рабами Богові, маєте плід ваш на освячення, а кінець — життя вічне».

Отже, живучи під благодаттю, ми не маємо потреби впадати у відчай через гріх, адже кров Ісуса завжди доступна для нашого відновлення та очищення. У цій новій реальності гріх не має панувати над нами довше, ніж нам потрібно, щоб прийти до хреста і сповідати його. З іншого боку, нам немає сенсу приховувати свої невдачі й займатися лицемірством. Божою милістю ми можемо бути чесними і називати гріх гріхом, без будь-яких виправдань. І це необхідно робити, щоб Отець вибігав нам назустріч та обіймав нас, як це робив батько із притчі про блудного сина. І ніщо так не спонукає нас до цього, як новий погляд на Бога, на Бога благодаті, Бога грішників. Тоді наше свідчення іншим людям уже не є свідченням фарисея — «я не такий, як інші люди», але свідченням митника — «Боже, будь милостивий до мене грішного» (Лк. 18:10–14).

Однак будьте обережні, використовуючи стосовно свого гріха слово «знову». Якщо ви скажете «Господи, я знову згрішив», Він запитася: «Чому знову?» Він не веде жодних записів про те, що відбувалося раніше — така сила Його крові. Якщо ви знаєте, як прийти до хреста, вам немає потреби переживати про те, що було раніше; у Його очах ви приходите до Нього з цим уперше. Отож, щоразу, приходячи до Ісуса, ви можете з радістю сказати: «Цей день є новим початком решти мого життя!»

Зміст

Передмова	3
1. Дивна назва?	5
2. Забуті аспекти	8
3. Забутий аспект у перелюбі	11
4. Забутий аспект у блуді	18
5. Забутий аспект примноження гріха	23
6. Забуті аспекти гомосексуалізму	29
7. Безчестя, спричинене власному тілу	38
8. Тяжкий злочин проти Бога	42
9. Дивовижна благодать — безлад упорядкований!	49
10. Глибоке розкаяння	60
11. Необхідність прощення	66
12. Розлучення чи хрест?	72
13. «Бо хай гріх не панує над вами!»	78
Про автора	87

Про автора

Рой Хешн, відомий в Англії євангеліст, колись сам, керуючи своїми євангелізаційними кампаніями, утратив силу Святого Духа в своєму житті й пережив жахливе почуття самоосуду.

У 1947 році Хешн зустрівся з керівниками Східноафриканської церкви, яка тоді переживала полум'яне відродження, і визнав глибоку особисту потребу. Коли він смиренно приніс свої проблеми до хреста Ісуса, це стало для нього початком нового переможного християнського життя.

Принципи, яким Господь навчив Роя Хешна, уперше були опубліковані 1950 року під назвою «Дорога на Голгофу» і тепер доступні більш ніж 70 мовами, зокрема й українською. Серед інших книжок автора — відома українському читачеві книжка «Ми побачимо Ісуса».

ПРОЩЕНО ЧИ ЗАБУТО?

Порнографія, хтивість, перелюб та інші сексуальні гріхи поширені в нашому суспільстві й навіть стали звичними для багатьох віруючих.

Чому церква так часто зазнає невдачі в служінні тим, хто потрапив у тенета сексуального гріха? І чому перемога над цим гріхом здається такою примарною?

Можливо, у питанні сексуального гріха є аспекти, на які ми просто забули звернути увагу? Чи, може, у ньому є більш глибокі проблеми?

Приєднуйтеся до Роя Хешна, коли він виявляє ці аспекти і закликає збентеженого віруючого до глибшого розкаяння та звільнення від гріха.

Рой Хешн ранить душу грішника, щоб зцілити його серце і допомогти отримати відповіді на специфічні духовні проблеми та хвороби.

*— Віруючий, який упав
і був відновлений милістю Господа*

RH
BT

ISBN: 978-617-503-238-1

9 786175 032381